A KÁRPÁTOKTUL LE AZ AL-DUNÁIG
EGY BŐSZ ÜVÖLTÉS, EGY VAD ZIVATAR!
SZÉTSZÓRT HAJÁVAL, VÉRES HOMLOKÁVAL
ÁLL A VIHARBAN MAGA A MAGYAR.
(Petőfi)

TESTVÉR! OLVASD A HUNGARISTA SZELLEM LAPJÁT!

SZITTYAKÜRT

A HUNGÁRIA SZABADSÁGHARCOS MOZGALOM LAPJA

45. ÉVFOLYAM 4. SZÁM | 2006. JÚLIUS – AUGUSZTUS | ÁRA: 3,50 US dollár – Mo. 200 Ft

„Nemzetünk szolgálatában meghalni lehet, de elfáradni soha!" Szálasi Ferenc

ELMENT AZ UTOLSÓ NYILAS

Polgár Lajos †
1917–2006

„A hűség embere"

Dobszay Károly

AZ UTOLSÓ NYILAS

Polgár Lajos emlékére

Az utolsó nyilas állta a sarat. Pedig Tel-Avivtól Judapestig üvöltött a hiénák hada, és őrjöngve készítette a keresztet, kötelet, kést és követ, hogy még egyszer utoljára úgy istenigazából kitombolja magát.

Az utolsó nyilas nem alkudott. Nem bújt és nem rimánkodott, hanem állt egyedül a viharban. Mint valami mesebeli hős, aki rég letűnt diadalmas időkből újra felmerülve vetette magát a küzdelembe. Egyedül a világ ellen. Egyedül egy olyan világ ellen, ahol az évszázad csalásának füstje lassan már megfojt minden tiszta szót, minden egyenes beszédet és minden reményt.

Az utolsó nyilasban nem volt félelem. Pedig nem volt más fegyvere, mint a hit és a hűség. Hűség ahhoz a földhöz és néphez, amelyből vétetett, amelyért egy életen át harcolt, és amely megtagadta. Megtagadta és együtt üvöltött a hiénákkal, mert olyan időket élünk, ahol a gyávaság erény, a gerinctelenség előre visz. Egy olyan világban, ahol a hazugság népe előtt hajbókolunk reggeltől estig, és neki emelünk oltárokat.

Háborús bűnös! Tömeggyilkos! – ordította a sakálok hada. És a „koronatanú” hazudott, mint a vízfolyás. És a bátorságukra kényes álnemzeti gyászvitézeink lapultak, mint nyúl a fűben, mert nem illő mostanság egy volt nyilas mellett kiállni. Még akkor sem, ha ártatlan. Még akkor sem, ha gyalázatos hazugság minden vád.

Az utolsó nyilast kerülték az emberek, mint a bélpoklost. Olyanok is, akik tegnap még barátjuknak mondták, most neve hallatára inkább átmentek az utca másik oldalára. Az újság, ahova évtizedekig írt, most úgy tett, mintha nem is létezne, mintha soha nem is létezett volna.

Pedig, aki ismerte, tudta róla, hogy életében még a légynek sem tudott volna ártani. Maga volt az erény, a jóság és a becsület. Mégis pusztulnia kellett, mert nem hitt az ezerszer megcáfolt mesékben. Nem hitt egy önkiválasztott nép mindent és mindenkit letaposni akaró gátlástalan handabandázásának jogosságában.

Holocaust-tagadó! – üvöltötte a sakálok hada. De az utolsó nyilas meg sem rezzent. Nem hátrált, elveiből nem engedett. Az árpádsávos zászlót magasra tartva állt, mint a szikla, és szemébe mondta a világnak: *„Szálasi Ferenc jó ember volt. Nyugodtan lehet a szentek közé sorolni.”*

A vakok és süketek persze nem értették. Nem érthették, hogy mit akar ez a majd 90 éves aggastyán. De az utolsó nyilas ezzel már nem törődött. Már semmi sem bosszantotta, csak a becsületét, a magyar becsületet védte körömszakadtáig. Mert tudta, hogy a világhódítók és világcsalók hatalmát csak az igazság kimondásával törhetjük meg.

Sok sebből vérzett már az utolsó nyilas, de állta az ütéseket rendületlenül. S bár 89 súlyos év nyomta már vállait, ezt az utolsó harcot még végig kívánta küzdeni. Csillag volt a nagy magyar éjszakában, aki utat mutatott. A remény, hogy van még becsület, van még bátorság, van még hűség, és van még kitartás.

Kezetekbe adom! – ítélt a modern Pilátus. És ezer arcon a bosszú lángja lobogott. De ő csak legyintett mosolyogva.

Az utolsó nyilas nem kapitulált. „A nemzet szolgálatában meghalni lehet, de elfáradni soha!” – vallotta. Állt a viharban egyenes gerinccel, mint egy óriás tölgy. Állva érte a halál. Állva halt meg, mint a fák.

Most ott ül már ő is a többiek között, a bátrak, az igazak között, és onnan néz le erre az egyre értéktelenebb világra. És onnan szól most már a kétkedőknek, a gyáváknak, a megalkuvóknak: *„Megnyugtatlak benneteket, Szálasi Ferenc jó ember volt. Nyugodtan lehet a szentek közé sorolni.”*

Az utolsó nyilas harcolt, és ha nem is győzött, a hazugságáradatnak gátat vetett. Ha majd újra fordul a világ és egyszer a történelmünket megírják, róla is elmondhatják, hogy azon kevesek közé tartozott, akik legalább ellenálltak.

Elment az utolsó nyilas, és nagy üresség maradt utána. Lesz-e majd, aki a helyére lép, hogy felvegye újra a sárba tiport zászlót és kiálljon az igazságért?

Mert, ahogy Wass Albert annak idején Marschalkó Lajos halála kapcsán írta: *„Sokasodnak a törpék ezen a földön, és az óriások egyre kihalnak.”*

Polgár Lajos utolsó útja családja kíséretében

POLGÁR LAJOS † 1917–2006

Polgár Lajos 1917. január 26-án született Debrecenben. Középiskoláiból hat évet a Piarista Gimnáziumban, majd a hetedik és nyolcadikat a hírneves debreceni Református Kollégium gimnáziumában végzi és érettségivel fejezi be 1935-ben. A Tisza István Tudományegyetemen három évig orvostant hallgat, majd áttér a jog- és államtudományra, amelyet 1942-ben absolutoriummal végez. Jelentkezik a doktori szigorlatra, de elkészülni már nem tud, mert a mellékesen futó politikai elfoglaltságában nagy és fontos változások történtek. Érettségi után 18 éves korában csatlakozik párttagként a Hungarista Mozgalomhoz, ahol 24 éves koráig az ifjúsági főkerületvezetői tisztséget tölti be. Később a párt debreceni városvezetője lesz, majd rövidesen Hajdú vármegye megyevezetője. 1942 januárjában Szálasi Ferenc az akkor 25 éves Polgár Lajost a három megyéből álló debreceni főkerület élére nevezi ki. 1942. október 1-jén megkezdi katonai szolgálatát.

Kiképzése után tartalékos tisztiiskolába kerül Kassán és 1944-ben rangelsőként fejezi be, amelynek alapján a debreceni 6. hadtest parancsnokságon kerül beosztásra. 1944. október 12-én a hadtest azonnali kiürítési parancsot kap Budapestre való irányítással. 1944. október 15-én egy kis felvidéki falu közelében értesül Horthy Miklós kormányzó fegyverletételi intézkedéséről, majd másnap Szálasi Ferenc hadparancsáról. Ekkor elindult Budapest felé, ahova október 17-én meg is érkezik. Szálasi utasítására felmentik a további katonai szolgálat alól és dr. Gera József, a pártépítés vezetőjének és egyben Szálasi helyettesének javaslatára az országos munkarendvezetői tisztségre kap megbízást. Ezzel a beosztással tagja lett a legfelsőbb tíztagú Pártvezetői Tanácsnak is.

Karácsony előestéjén a pártvezetőség elhagyta Budapestet és Kapuváron ütötte fel székhelyét. A pártvezetőség úgy döntött, hogy haladéktalanul főmegbízottat küld ki Németországba, aki gondoskodik arról, hogy a magyar menekültek megfelelő elbánásban részesüljenek. Szálasi döntése alapján Polgár Lajos lett a német birodalmi főmegbízott. 1944. december 31-én hagyta el Magyarországot. 1945. február 5-től kormánybiztosi megbízást is kapott, hogy a csendőrséggel és a rendőrséggel is rendelkezhessen közigazgatási vonalon.

A háború végével nyilvánvaló okból nevet változtatott és a francia zónába menekült, ahol a Rajna-menti Müllheimban kapott állást a francia hadsereg üzletében. 1948-ban esküdött örök hűséget Elzának. Végül 1949. május 31-én kötöttek ki Ausztráliában, ahol a bonegillai táborban töltött pár hét után, mint házaspár kaptak alkalmazást egy nagy juhfarmon Victoria államban.

Tíz évet töltöttek vidéken, amely alatt két gyermekük született. Közben Polgár Lajos bekapcsolódott a nemzeti emigráció munkájába és állandó cikkírója lett több nemzeti elkötelezettségű lapnak, köztük az Ausztráliában kiadott és Kántor Béla nevével fémjelzett Hungarista Tájékoztatónak és a Szittyakürtnek is. Lapunk legelső, 1962. októberi számának címlapján SZITTYAKÜRT címmel szintén ő jegyezte a vezércikket.

1957-ben kéri a bevándorlási minisztériumtól nevének visszaállítását és egyben az ausztrál állampolgárságot. Nyolc hónapos nyomozás után hívják be ismét és közlik vele, hogy Nürnbergben, New York-ban, Tel Avivban és Budapesten tett kivizsgálásokon nem találtak semmi bűnt feljegyezve ellene, és ezek alapján a miniszter hozzájárult, hogy eredeti nevét ismét viselhesse, és elfogadják ausztrál állampolgárnak.

Elzát 1957-ben súlyos autószerencsétlenség éri és elveszti a jobb lábát. Ez arra kényszeríti őket, hogy a vidéki életet feladják és Melbournebe költözzenek. Itt teljes erővel bekapcsolódnak a magyar társadalmi életbe. Polgár Lajos és Elza a Rákóczi Egyesület vezetőségi tagja lesz. Később alapító tagja lesz a Turáni Történelmi és Kulturális Szövetségnek, majd elnöke és Doroszlay Károllyal megrendezi a világ első nagysikerű Turáni Fesztiválját.

A magyarságért végzett munkájának elismeréseképpen 1978-ban a Szent László Rend tagjává avatják, majd 1987-ben a Rend Lovagkeresztjével tüntetik ki.

Éppen nyugdíjazásakor indult meg a melbournei új wantirnai Magyar Központ építése, amelynek alapító igazgatója volt, és amelynek ettől kezdve minden szabad idejét szenteli.

A nyilas múltját soha nem tagadó Polgár Lajos ellen 2005 nyarán a nácivadász Simon Wiesental Központ kezdeményezésére hajtóvadászatot indítanak és koholt, soha nem bizonyított háborús és népellenes bűnök vádjával akarják a bíróság elé állítani.

Majd egy évi, a világ nyilvánossága előtt is bátor kitartással és gerincességgel folytatott küzdelem után, 2006. július 8-án – harc közben – szólította el a hirtelen halál.

A melbournei Magyar Központ Szent István kápolnájában tartott katolikus szertartáson a nemzethű magyarság nagy tömege jelenlétével fejezte ki megbecsülését és tiszteletét Polgár Lajos iránt. Hamvait a Központ területén található urnafalba helyezik örök nyugalomra.

Legyen áldott az emléke.

Major Tibor

SZENTISTVÁNI NACIONALIZMUS

Gazdag és nemes egyéniség az, akinek szelleme, emléke ezer évvel éli túl halandó testét. *Szent István király* nemes alanyba oltott: magyarok élén állt. Alkotásában együtt égett a vezérlő és a vezetett nép s egybe is forrott. Hogyan is lehetne régmúlt idők történelemmé kövült történéseit velőkig, mély indítékokig boncolni ilyen messzeségből.

Nehéz már belenézni abba a régi világba, amelyből István királyunk szívta a levegőt. Ezer év avarja rétegeződött az anyaföldre, a halottakra, s mindarra, amit föld, vér és szellem szövetsége termel egy szent tájon. Régészeink rendre csákányt szúrnak a múltba, s méteres mélyről hoznak felszínre hajdani ötvösműveket, kincset érő leleteket. Vajon mit vetne föl, mit mondana el egy szellemi ásatás Szent Istvánról és koráról, amit nemcsak holt múzeumi tárgyként tudnánk értékelni? Hiszen *Európa történelmének kimagasló ténye volt az árpádi honvisszafoglalás, a szentistváni keresztény országalapítás és államszervezés.* A Kárpát-medencében állandósította azt a rendező hatalmi erőt, ami előbb csak átmeneti jellegű volt, ami a honvisszafoglalás idejében már századok óta hiányzott. *A magyar államiság Európa-rendező történelmi tényezővé vált, és* hosszú századokon át az is maradt.

A honvisszafoglalás nagy műve nem volt olyan egyszerű ezer évvel ezelőtt, mint ahogyan azt mi a könyvekből tanultuk. Nem is ment máról holnapra. Nagy elődeink mégis végrehajtották! *Krónikáink, hagyományaink szerint Árpád nagyfejedelmünk a szittya-hun-avar-magyar azonosság jogos örököseként Attila király hagyatékát jött birtokba venni.* Az új árpádi honszervezést főpapjai és fejedelmi tanácsára „Gyermek Lajos" német császár már 907-ben százezer fős sereggel és hajóhaddal akarta megdönteni. Pozsony mellett zajlott le az élethalál küzdelem a német seregek és a dunai flotta teljes vereségével. A véres csatában Árpád nagyfejedelmünk három fia: Jutas, Tarhos és Üllő is elesett és ő is rövidesen belehalt a harcban kapott sebeibe. A Kárpát-medencéhez fűződő több évezredes életterünk ezzel az óriási életáldozattal kivívott győzelemmel elvitathatatlanná vált ősi örökségünk magyar birtoklása.

„Amikor István király a tizes rendszert tette meg királysága alapjává, akkor voltaképpen csak elfogadta, átvette azt a 10-es szervezetet, amely a későavar-magyar népnél már mintegy kétszáz esztendeje a rendet jelentette hazánkban. Ennek a mondatnak megértéséhez tudnunk kell, hogy feltevésem szerint" – közli *Dr. László Gyula* régészprofesszor – *„az első magyar honfoglalás a VII. század vége táján történt. Első honfoglalóink (az úgynevezett griffes-indiás övűek) temetőit jól ismerjük hazánkból, sűrűn benépesítik a Kárpát-medencét. E temetők belső rendjéből tudjuk meg azt, hogy tízes szervezetben éltek. Ezzel szemben Árpád magyarjainak temetőiből semmi sem vall erre. Nyilvánvaló tehát, hogy István a magyar királyság megszervezésekor elsősorban a korábbi itt élt magyar népre támaszkodott. Akárhogy is van: apja örökének nagy tehetségű folytatója, vagy a népi társadalomban rejlő erők pompás felismerője, mindenképpen nemzeti történelmünknek nagy egyénisége. Alakjának megidézése öntudatunk erősítője, tehát holt alakja élő erővé változik. A róla való megemlékezésnek éppen az a célja, hogy nem a misztifikált Szent Istvánt ünnepeljük, hanem arról a nagy emberről gondolkozunk, akinek műve bennünk folytatódik."*

Amikor Géza nagyfejedelem hívására, alig száz évvel a honvisszafoglalás után hazánkban a Szent Benedek szerzetesrend tagjai megtelepszenek, *a magyar lélekben már csodálatos istenfogalom élt ősi hagyományaink világából.* Ez a magyar lélek tökéletesnek, a legszebbnek tartotta azt a képet, a véridegen papok és az új hit eszmevilágával szemben. Nemcsak lelkében belül védte az ő istenét, hanem védte testével, vérével, fajtája minden hősiességével. Ebben a védelemben éppen olyan rendíthetetlen eszmeharcos, hős és vértanú volt, mint a későbbi ezer év alatt is mindig. amikor már keresztény hitét és keresztény eszméit kellett védenie!

Ami nem sikerült Árpád nagyfejedelmünk korában a „Gyermek Lajosnak" és tanácsadóinak, azt a „kereszténységre való térítés" ürügyén végrehajtotta István király bajor Gizellával kötött házassága révén a királyi udvar német környezete. Akik a német befolyás ellen fellázadtak: *Koppányt, Ajtonyt és Gyulát, István német segítséggel leverte.* A „pogány lázadóként" legyőzött Koppány négyfelé vágott testét elrettentő példaként az ország négy részébe kiszögezték. *Koppányban – ezer év után is – a magyar fajvédelem első vértanúját tiszteljük!*

Harcosra, hősre, a vértanúság elszántjára sújtott István király roppant erőtől duzzadó ökle. Mit vívódhatott ő benső önmagában, amikor borzalmas büntetésekkel, kegyetlen csatazajban csapolta fajtája és népe vérét? Mint kellett neki tudnia, hogy a „lázadó" valójában örök és nemes eszmék hordozója és hőse! Hatalmas lélek volt az, amely dönteni képes ott, ahol egek magasságába nyúló értékek ütköznek egymással!

Szent István döntött – a hit dolgában. Aztán döntött népe életerejének kérdésében. És ezzel megint csak markolatig érő tőrszúrást tett. Lényegében szegre akasztotta apáink vérszerződését, pedig ez volt olyan szilárd tartókerete népének, mint a Kárpátok koszorúja. A törzsvéri uralom meleg, megszokott, családias rendje volt a magyar életnek.

Ha a hit dolgában a nép ereit csapolta meg István, akkor az Alkotmány dolgában a fejeket vagdosta le. Értékes nemes főket, melyekből talán boldogabb ezer év hajolhatott volna a magyarság fölé. *Szelíd mentség és kegyetlen erőszak, népének tizedelése és történelmi életútra terelése, ősi szokások, vér-alkotmány széttörése és ezer év erős állambölcseleti meghintés* – ilyenek az Ő alkotásai. Ki veszi észre, hogy az egek szellemi magasságába kell nyúlnia annak, aki István királyra tekint? Hol van az a legcsiszoltabb koponya, amely egyensúlyba képes hozni ilyen ellentéteket? Az értelmen messze túlszárnyaló osztatlan emberi szellem hívő sejtelme adhat csak választ István király rejtélyére. Az, ami a magyarság szívében-lelkében él ezer éve, örök időkre.

A gyermekszem Szent Istvánban talán csak a hittérítő szentet, a mai szem pedig talán éppen csak a vértapasztó zsarnokot látja. A gyermekszem színes emlékkoszorút fon föléje, a mai szem birodalomalkotó tehetségét, vasakaratát és erőszakát koszorúzza. Ha éppen nem akarja hangosan ócsárolni is ezeket. Az ábrándozó visszavárja az Ő alkotását, a tudóskodó magyarázza és korszerűsíti az Ő államgondolatát, a bíráló félve beszél róla, ha az új idők szellemében tárgyilagos akar lenni.

A rosszindulatú propagandafogalom helyett hadd mondjuk el *Radics Géza* őstörténészünk szavaival, hogy *„Géza nagyfejedelem és Szent István munkájának maradandó értéke, hogy az Árpád apánk halála után meglazult hatalmat ismét megszilárdították. Sajnálatos viszont, hogy ezt olyan politikai keretben hajtották végre, aminek több következménye károsan hatott a nemzet sorsának alakulására. A betelepített idegenekből egy nemzetellenes hatalmi bázis szerveződött, s a magyar másodrendű polgára lett hazájának. Üldözték, s ahol csak tehették, elpusztították ősműveltségünk szellemi és anyagi értékeit. A magyar nyelv nyolcszáz (800!) évig nem volt hivatalos nyelve az országnak, ezért az nem is műveltetett. A királyi hatalom elleni lázadásoknak ez volt az igazi oka és nem a keresztényesítés. A magyar és a magyarral rokon népek mindig türelmesek voltak vallásokkal és eszmékkel szemben: az egyetlen követelmény az uralkodói hatalom elismerése és szolgálata volt. Géza Szent István uralma alatt és az ő halála után legalább még száz évig nem is beszélhetünk erőszakos térítésről, ami akkor következett be, amikor a római egyház hazánkban is megerősödött. Éppen ezért nem hisszük, hogy Gézát és Szent Istvánt a vádlottak padjára kell ültetnünk – főleg azért, amiért legfeljebb csak úgy felelősek, hogy az ő munkájuk révén jöhetett létre, de azt sem hisszük, hogy nemzetünk e sorsfordulóját ki ne tárgyalhatnánk a tárgyilagos és oknyomozó történelemszemlélet keretében. Ezt tisztánlátásunk és nemzeti önismeretünk helyreállítása egyébként is megköveteli."*

A huszadik század elején divatossá lett a „szentistváni eszme": ahogyan a szövege szólt, nem tudott megfogamzani bennünk. Szoros eszmei tartozékai kiásatlanok maradtak, és hiányos leletet senki sem tudna rászabni a magyar testre. Hiányoztak azok a képek, melyeket igaz és tiszta színek festenek meg a történelmi hasonlíthatóság fáklyafényéből. *Egyetlen igaz hang: Szálasi Ferenc szólt bele ebbe a fénymázas sötétségbe, de társadalmunk alig értette, a hatalom pedig elnyomta azt is. Pedig ez a hang a szentistváni nacionalizmust sugalmazta, az eszmei tartozékaival együtt föltártat. Az igazit, az emelkedettet, a tisztát – a szent nacionalizmust. Amit még nem érintett a támadás veszélye és a visszahatás torzítása.*

Ez a szentistváni nacionalizmus nyitott kaput a testvérnépek vérének és idegeneknek is. Ez volt az a nemzet, amelyről Laskai Osvát, a XV. századi nagy prédikátor felejthetetlen szavait írja, amikor áttekint az országban lakó sokféle népek felett, „melyek nem csupán nyelvükben, de szokásaikban és erkölcseikben is felettébb különböznek egymástól. Ó, mennyi népet táplál ez az ország! S az összes többiek úrnője a hunok egykor szittya nemes nemzete, melyet ma közönségesen magyarnak neveznek, igazhitű, nagylelkű, erős és szintoly bátor, s ezért a fegyverforgatásban fáradhatatlan, számának és méltóságának érdemével méltán áll élén a többi népnek."

István király a nemzeti szellemnek volt hordozója, nacionalizmusára csak még nemesebb veretet ötvözött a keresztény eszme. Ez óvta meg a hazát és népét attól, hogy Trianon sújtsa már Mohács idején. Ez tett annyi mást magyarrá, és magyarán naggyá. Ez pótolta a vesztett és az apadó vért. Ez a nemzeti szellemből fakadt nacionalizmus táplálta az országot és népeit. Talán épp a Millenium ünnepén ferdítették csak el népi sovinizmusok, melyek már nem akartak Attila nemzete, Árpád és a szent királyok népe, a Szent Korona tagjai lenni. A Kárpát-Duna-Nagyhaza nemzeti szellemű nacionalizmusának éltető erejét pusztító, nép-nemzetiségi sovinizmusokra tördelték. A nemzeti nacionalizmus spektrumának gazdag színpompája helyett egy-egy rikító, szinte néptöredékek vérére, a zsongó szép zenekart nyelvét érdes szólamokra, Kárpátország remek szép testét – darabokra.

Hová lett attilai örökségünk, István király Nagy Kárpátiája és az azt éltető nemzeti nacionalizmus? S a bokréta csak még tovább hulladozik szét a szennyes „alapszerződésekben" Isten kalapján. *Apadnak, fogynak a magyar népi erők! Gyilkolják a csírába szökkent magyar életet és sterilizálják a meggondolatlan magyar lányokat! Nemzetirtás folyik a magyarok országában!*

Észre kell vennünk, hogy nem korunk nagy tévedése szerint vagyunk „egyenként magyarok", hanem a magyar életerőből és tehetségből hosszú századokon át megérett nemzet rövidéltű fiai vagyunk. Nem mi rakjuk össze nemzedékről nemzedékre egyénekből a nemzetet, hanem a maradandó életű nemzet tesz bennünket magyar személyekké. Mindenkor a mi utódaink lesznek azok a későiek, akik betöltik a Kárpát-medencét és úgy hullatják könnyeiket, verejtéküket a földre, mint édes hazájukra. Mert föld, vér és szellem szövetsége teremt mindig változó, de soha el nem múló életet egy tájon.

Ez legyen akaratunk ereje, küzdelmeink egysége és harcunk hite!

Ifj. Tompó László

TRIANON VALÓDI OKAI

Tengernyi irodalma van annak, mi történt Trianonban és miatta azóta, de csekély azon írásművek száma, amelyek a valódi okaira kielégítően válaszolnak. Ezért engedjék meg, hogy ezúttal inkább a nyolcvanhat évvel ezelőtt történtek miértjeire keressem a választ.

Okkeresésünk során a kiegyezéstől a szarajevói merényletig terjedő időszakra kell visszanyúlnunk. Ezeket az évtizedeket a kommunista és liberális történészek haladó, „felfelé ívelő" korszakként értékelik, materialista szemléletükhöz híven, vagyis a történelemben szinte csak a gazdasági, kereskedelmi folyamatokat értékelve. Nemzeti elkötelezettségű értelmiségiek azonban inkább értenek egyet Szabó Dezsővel, aki *„végzetes évtizedek"*-nek tekintette az „ólevendula illatú", Ferenc József-korszakot. A liberalizmus, majd a népek, nemzetek közötti tényleges és sokszor végzetes különbségeket lekicsinylő vagy egyenesen letagadó, világpolgárságot hirdető szemlélet magyarok millióit tette már akkor is agymosottá. Ha az ember ezen évtizedek irodalmát tanulmányozza, méltán döbben meg és háborodik fel azon, mennyire idegen szokások terjedtek el hazánkban már akkor is. A gazdasági és kulturális élet irányítói között egyre kevesebb lett a magyar. A törvényhozásban meddő közjogi kérdésekről folyt a vita. A közszellem elzsidósodott. A vallási élet is pangott, legalábbis Prohászka Ottokár fellépéséig. A század végén katolikus papok egy csoportja egyenesen Judapestnek nevezte fővárosunkat – hogy nem alap nélkül, azt bizonyítja, Európa fővárosai közül Párizs mellett éppen Budapest lett a galíciai zsidók új Jeruzsáleme. Szekfű Gyula, a kor kitűnő ismerője, „Három nemzedék és ami utána következik" című klasszikus elemzésében nem véletlenül tekintette a magyarság államéletére és erkölcsi, szellemi, gazdasági életére károsnak, sőt veszedelmesnek a zsidóság világtörténelmileg páratlan térfoglalását. Bangha Béla jezsuita atya pedig „Világhódító kereszténység" c. könyvében arról ír, hogy a század végén például plébános is szinte csak az lehetett Budapesten, aki a városatyák lakásán zsidó öregasszonyoknak kezet csókolt.

Az első, Trianonhoz vezető belső okot összefoglalóan nevezhetjük a *nemzet gerinctörésének* is. Ezt egészíti ki a második, a külső ok. Ez a nemzetiségi és nagyhatalmi erőtényezőkben leledzik. Tény, hogy a tizenkilencedik század végére viszonylag önállóvá váló, a kapcsolatait a franciákkal kereső Románia a dákóromán elmélet jegyében a Monarchia feldarabolására törekedett, Erdély elfoglalására. A szintén viszonylag önálló Szerbia még nagyobb veszélyt jelentett: Oroszországgal kereste a kapcsolatot, hogy az északi és déli szlávokat egyesítse egy nagy birodalomban, ami szintén a Monarchia szétverésével volt megvalósítható. Amíg leigázásunkról szőtték korántsem oly délibábos terveiket, a nemzet gerincének megtöréséhez még két fő tényező próbált kívülről besegíteni. Az egyik a már említett zsidóság. Tény, hogy a nemzetközi zsidó világszövetség 1910-ben felhívásban fordult a világ zsidóságához, hogy fogjanak össze Galícia és „Ausztria-Magyarország" elfoglalásáért. Ha hazánk statisztikai mutatót megvizsgáljuk, azt mondhatjuk, hogy az e felhívásban meghirdetett törekvés már az 1870-es években is létezett, és kétségtelenül sokat tettek, hogy meg is valósuljon. Ehhez eszközül leghatékonyabban a szabadkőművességet használták fel. Ez volt a másik külső „besegítő" tényező. A magyar értelmiség, a kereskedelmi, ipari- és sajtóélet igen sok vezető és vezetett tagja valamilyen szinten vakolt a páholyokban, nemcsak Budapesten, de a vidéki nagyvárosokban is. Sok naiv ember csatlakozott hozzá, mert 48-as, ellenzéki, hazafias hangokkal próbálták becserkészni a közállapotokkal elégedetlenkedő honfitársainkat. Igazi vezetői azonban többnyire gyökértelen, gyakran még a magyar nyelvet is csak törve beszélő és író zsidók voltak. Egy 1920-as években készült, egyedülálló alaposságú névsor szerint 5000 szabadkőműves testvér dolgozott a zsidó világszövetség megjelölt céljaiért. Vezetőik olykor nem is rejtették véka alá valódi céljaikat, így például Vázsonyi-Weiszfeld Vilmos országgyűlési képviselő a századfordulón nyilvánosság előtt bírálta a történelemtankönyveket, mivel azok a katonai erényeinket dicsőítik, és javasolta, hogy legyünk pacifisták.

Ősi igazság, hogy *ha egy nemzet gerincét belülről vagy kívülről, vagy mindkét módon megtörik, azzal bármi megtehető.* Meggyőződésem szerint tehát ez történt 1867 után velünk, alapvetően ez vezetett Trianonhoz. Hogy a belső vagy külső megtöretés volt-e erősebb, ki-ki döntse el műveltsége mértéke szerint. Jómagam a belső megtöretést, a magyar szellem fokozatos feladását mindenesetre súlyosabbnak tartom az idegen országok kifejtette tevékenységeknél, hiszen egy nemzet számára csak az vész el, amiről önként lemond.

És itt érjük tetten a Trianonhoz vezető út harmadik fő okát, amit egy szóval így fejezek ki: *önfeladás.* Kétségbeejtően közönyösek voltak – tisztelet néhány kivételnek – politikusaink. A korabeli történelmi forrásokat, például a naplókat, visszaemlékezéseket, a hivatalos diplomáciai okiratokat tanulmányozva megállapítható, hogy világtörténelmileg páratlan közöny uralkodott politikai életünkben. A pánszláv, pángermán, zsidó, szabadkőműves aknamunkáról mintha a Parlament, a közélet tudomást sem vett volna. Ezt alaposan ki is használták a Kárpátokon túl. Talán Önök előtt is ismert Seaton Watson (álnevén Scotus Viator) – egy brit – uszító tevékenysége, aki az első világháború előtti évtizedben többször ellátogatott a Felvidékre, majd hazájában angol könyvekben gyalázta Magyarországot – például azzal, hogy elnyomja a szlovákokat. Ő persze tudta, hogy ez nem igaz, de a gyanútlan brit és európai közvéleményt így akarta „megdolgozni", és bizony az antanthatalmak első világháború végi tárgyalásain Clemenceau, Lloyd George és barátaik hallgattak rá. Nem volt viszont felelős magyar reagálás, diplomáciai ellenlépés – ha más nem, hát legalább az, hogy felvilágosító ellenkönyveket írunk vagy irattattunk idegen nyelveken. Történészeink közül Szilágyi Sándor már 1875-ben figyelmeztetett, a román törekvésekkel kapcsolatosan arra, hogy ezek „nem tréfa dolgok", de hol, melyik vezető politikusunk hallgatott rá? Cseres Tibor a „Vízaknai csaták" c. regényében leírja, hogy gróf Tisza István 1916-ban sem akarta még komolyan venni a román fenyegetéseket. (Nem vitatom Tisza valódi érdemeit, de ez tény.)

Aztán úgy tűnik, arról sem hallottak politikusaink, hogy Párizsban már 1903-ban a Francia Nagypáholy nemzetközi konferenciát tartott arról, miként lehetne Ausztria-Magyarországot feldarabolni, akár háború kirobbantásával is. E céljuk megvalósítása érdekében 1917. június 27-e és 30-a között ismét összeültek Párizsban, és itt már a részletekben is megállapodtak. Csak az alkalmas pillanatra vártak még. Mivel az antanthatalmak katonai ereje 1917-re már katasztrofálisan megcsappant, hazánk feldarabolására sem a pánszláv törekvések, sem az azokat kísérő nemzetiségi villongások, sem maga a szabadkőművesség nem volt elegendő, ezért népünk bolsevizáltatására tettek kísérletet. Ami meg is történt 1919-ben, tartott 133 napig – nem folytatom. Csak annyit állapítok meg tényként, hogy a trianoni döntés mértékének megállapításában a nemzetközi zsidóságnak döntő szerepe volt. Vagyis nagy bizonyossággal megállapítható, hogy bár megcsonkítottak volna bennünket akkor is, ha nincs Kohn-Kun Béla-terror, de nem ennyire.

Szabó Dezső elhíresült mondatainak egyikével ragadnám meg az önfeladásnak elkeresztelt harmadik, Trianonhoz vezető út lényegét: „A magyar az állatvilág legképtelenebb fajtája." S hogy miért? Válaszul ismét tőle kérem kölcsön a szót: „Gyalázatosan rosszak propagandisztikus képességeink."

Éppen erre való tekintettel, kénytelen vagyok arra a következtetésre jutni, hogy *1920 óta nem a Trianont előidézők változtak meg – ó, nem, ők örökifjak, akár Párizsban, akár Moszkvában vagy Washingtonban élnek –, hanem mi.* Akkor még áldozatok voltunk, saját balekségünk és idegen étvágyak áldozatai, most viszont már *bűnösök* vagyunk. 1920-ban – minden belső és külső megtöretés ellenére – még hivatkozhattunk arra, milyen galád volt velünk Clemenceau, Lloyd George, Wilson, de ma már nem. Ugyanis azóta eltelt 86 év. 1938 és 1941 között néhány évre visszavettünk ugyan elrablott területeinkből egy kevéskét, de azóta mit tettünk?

Nem éltünk és nem élünk a lehetőségekkel, noha 1991-ben megkezdődött – Jugoszlávia szétesésével – a trianoni rendszer felbomlása. Nemzetünk atomjaira való szétesése, a maradék magyarság millióinak totális tudati leépülése, a nemzeti öntudat sárba tiprása következtében az igazi tragédia 86 év távlatából valójában nem az, ami 86 évvel ezelőtt történt, hanem az, hogy még a megmaradt 93 ezer négyzetkilométernyi csonkaországot sem vagyunk képesek testben és lélekben megtartani.

Bárcsak megfogadnánk valahára Reményik Sándor intelmét: „Tiporhatják bár szűztiszta igazunk / Csak mi, csak mi ne hagyjuk el magunk!" Ellenkező esetben csak arra tudom kérni a Teremtőt, legyen hozzánk irgalmas, mivel az még Szent Péter ítélőszéke előtt is enyhítő körülmény, ha a vádlott nincs tudatában cselekedeteinek.

(A Szittya Világtalálkozón Budapesten, 2006. május 28-án elhangzott előadás szerkesztett változata)

Tarnóczy Szabolcs

A pesti sráchoz ötven év után…

Virgonc fiúcska: Te, ki a koktélt
nem villogó diszkókban ittad,
hanem a feléd dübörgő, dühös
páncél-sárkányok alá gurítottad,
(hagyjuk el most Dávidot, s Góliátot,
hisz nem ők váltották meg e világot,
hanem az ellenségszeretet mártír-fejedelme).
És mégis: szent az erőtlenek hősies küzdelme,
kik szeretteiket védték, kilátástalan harci szerelemben
a föld legnagyobb, s leggaládabb ármádiájával szemben;
kik a szabad hazáért áldozták életük,
mert nekik még csillogott a szemük, és lángolt a szívük!

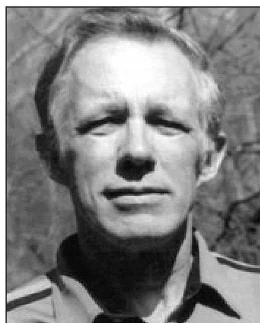
Ötven éve kiömlő véretek öntözte meg
a szent esély vágyódó virágait,
ős mártírok eleddig meddő fohászait;
hogy eljöhessen egyszer az óra,
melyben igent mondhatunk
hitre, szabad hazára, jóra,
felnézhetünk a fényes égre,
s mondhatjuk végre: Megérte!
Most sok szenvedés gyümölcse ér be,
s a magyar a malaszttal teljes mennybe ér be,
melynek árát és kárát nemzetünk ezerszer megszenvedte:
Muhi, Mohács, Majtény, megcsonkolásunk,
marxizmus és moszkovizmus óta,
félévezred rabszolgaságát! –

De most végre ütött az óra;
Az Úr meghallgatta nyomorunk fohászát,
s a kisgyermekek ötven éve,
Pesten kiontott megváltó vére
olyan sikollyal kiáltott fel az égbe,
hogy meghallotta, s válaszolt végre Isten!
Vétkeitek megbocsátom, – ím legyen:
Megadom néktek, amire úgy vágytatok,
amiért kínjaitok közt szüntelen imádkoztatok.
Lám, tiétek a Szabadság Élet – Fája, –
mától nektek nyílik minden virága! –
harsant a mennyi szózat, zengve.

De mi ez? A puszta süket csendje
fogadja csupán? Nem hallja senki?
Hát már csak saját, belső zaját
hallja itt mindenki?
Eljött a nagy nap, s mi visszahívjuk gyilkosainkat?!
Önként megszavazzuk eddigi rabságunkat?!
Megtagadjuk testvéreinket, akár Józsefet,
csak mert határokat húztak közénk ellenséges kezek?!
Pártharcokban marakszunk, akár Júdea és Izrael?!

Úgy Messiást és üdvöt népünk még nem érdemel!

Ó, te kis srác, apró pártfogónk a mennyben!
Járj közben értünk, hogy tántorgó, s
tévelygő népünk végleg el ne vesszen!
Kérd Istent, – akár Lót könyörgött egykor –
kérd véredért, mely a pesti utcára folyt:
Irgalmazzon nekünk, amíg még néhány árva,
bús magyar marad e kárhozott-áldott hazába!

Dr. William Pierce

MIÉRT NEM KÉPESEK GYŐZNI A KONZERVATÍVOK?

Legjobb barátaink közül néhányan konzervatívok. Őszintén szeretem és csodálom őket valódi erényeikért: az illendőség iránti érzékükért és személyes megvesztegethetetlenségükért egy korrupciós korban, független szellemiségükért és azért a készségükért, hogy hajlandók saját lábukon állni egy egyre inkább paternalizálódó társadalomban.

Ezért, remélem konzervatív barátaim megbocsátanak nekem azért, amit írni készülök.

Egy tragikus választás

A legkisebb kétség sincs a lelkemben azzal kapcsolatban, hogy ha választásra kényszerülve: a konzervativizmussal, avagy a – régi vagy új – baloldallal vállalok-e sorsközösséget, a konzervativizmust választanám.

De – szerencsére – egyikünk sem szembesül ilyen korlátozott választási lehetőséggel. Bizonyosan tragikus lenne az ilyen választási kényszer. Tragikus lenne a nagy, spengleri értelemben. Azt választanánk, amit Spengler római katonája, akinek a csontjait Pompejiben egy ajtó előtt találták meg – aki a Vezúv kitörésének idején meghalt a posztján, mert elfelejtették kimenteni. Azt válaszolnánk, ami becsületes, tisztességes, összhangban van fajunk hagyományaival – és biztosan elbukik.

A konzervatívok valószínűleg nem tudnak győztesen kikerülni abból az élethalál harcból, amelybe jelenleg belekerültek. Noha szélsőbaloldali ellenfeleik nem érhetik el a céljaikat – valójában azért nem, mert a céljaik az ember és a természet téves felfogásán alapulnak –, a konzervatívok olyannak bizonyulnak, hogy teljesen alkalmatlanok megakadályozni a saját világuk elpusztítását ugyanazon szélsőbaloldaliak által.

A forradalmár előnye

A konzervatívok nem képesek győzni, mert az ellenség, amellyel szemben állnak, forradalmi ellenség – olyan, amelynek forradalmi céljai vannak, és amelyet forradalmi életstílus irányít.

Mindig az a küzdő fél volt – és mindig az lesz – előnyös helyzetben, aki kész támadni, ahelyett, hogy csupán a védelmi helyzetét tartaná, és a konzervatív személy evolúciós természete, meg a forradalmi természet határozzák meg azt, hogy az egyik lényegében véve mindig védekező szerepet, a másik pedig támadó szerepet fog játszani.

Az ostromlott az ostromlóval szemben

A támadó-védekező ellentéte természetesen abszolút értelemben nem a taktikára, hanem a stratégiára érvényes. A konzervatív indíthat rövid ellentámadásokat – előronthat erődjéből, hogy megsemmisítse forradalmár ostromlóját –, de hosszú távon mindig ő az ostromlott, és a forradalmár az ostromló.

A konzervatív célja megvédeni azt, ami van, vagy – szélsőséges esetben – helyreállítani azt, ami volt. A forradalmár célja gyökeresen átalakítani azt, ami van, vagy teljesen eltörölni, úgy, hogy az helyettesíthető legyen teljesen más valamivel.

Korlátlan nirvána

Így a konzervatív beszél az utcai bűnözés megállításáról, az adók csökkentéséről, a kábítószerek és a pornográfia elterjedése elleni küzdelemről, a kormány féken tartásáról. A baloldali pedig egy utópiára törekszik, amelyben nem lesz háború, „elnyomás", „diszkrimináció", „rasszizmus", nem lesznek korlátai az egyéni cselekvési szabadságának – hanem korlátlan, erőfeszítés nélküli nirvánája lesz „a szerelemnek", „egyenlőségnek" és bőségnek.

Álomország

A konzervatív célok valószínűleg ésszerűek – és elérhetőnek tűnnek. Ugyanakkor a baloldali célok egy álomországban, a realitás látóhatárán túl fekszenek, és éppen ez az, ami előnyt ad a baloldalnak. Amikor a konzervatív valamilyen kisebb eredményt elér (egy konzervatív személyt hivatalba juttat), valószínűleg úgy akar cselekedni, mintha megnyerte volna az egész háborút. Úgy látja, hogy céljai elérése a küszöbön áll, csökkenti a védekezést, visszavonul élvezni elképzelt győzelmének gyümölcseit. De a baloldali sohasem elégedett, tekintet nélkül arra, hogy milyen engedményeket tettek az ő oldalának, mivel az ő céljai mindig éppoly távoliak maradnak, mint amilyenek korábban voltak.

A konzervatív rohamokban dolgozik. Riadóval reagál a baloldalról jövő új rombolásokra, de megelégedett, ha vissza tud vonulni, újra csoportosítja harci eszközeit és új védelmi vonalat alakít ki. A baloldali nem hagyja abba a nyomulást, fürkészését, előretör, majd hátralép kettőt, de csak azért, hogy később képes legyen három lépést tenni előre.

Fél vereség

Ha a baloldali új követeléseket tesz – például az iskolák vagy a lakóhelyek erőltetett faji integrációja érdekében –, a konzervatív úgy száll szembe a követelésekkel, hogy védőbeszédet mond az „egyházi iskolák és az egyesülés szabadsága" fenntartása végett. Amikor a füst kitisztul, a baloldali el fogja érni követeléseinek talán a felét, és a konzervatív el fogja veszteni a felét annak, amit meg akart őrizni.

De akkor a konzervatív elfogadja majd az új status quo-t, mintha a dolgok mindig ilyenek lettek volna, és ugyanolyan együgyűséggel készül fel arra, hogy megvédje a baloldal új támadásai ellen, mint amit mutatott a régi pozíciója védelme során.

Gonosz ideológia

A pozíciónak ez a folytonos változtatása majdnem olyan nagy hátrány a konzervatív számára, amint krónikus képtelensége a kezdeményezés megragadására. A forradalmár hátrahagyott egy ideológiát, bármilyen gonosz és természetellenes is az, és ebből az ideológiából következik céljának egysége és folyamatossága, ami nélkülözhetetlen kelléke a győzelemnek.

Ezzel szemben mire tekinthetnek a konzervatívok, mint harci hitvallásra, változhatatlan elvre, amelyért készek mindent feláldozni? Az utóbbi 50 év során oly gyorsan vonultak vissza, hogy már egyáltalán nem látják a korábbi alapjukat, amin álltak, ami egyszerűen elhalványult az ideológiai horizontjukon.

A „rasszisták" radikálisok

Nézzük például a fajt. Több, mint fél évszázaddal ezelőtt olyan emberek, mint Madison Grant és Lothrop Stoddard szószólói voltak a faji kérdéssel kapcsolatos konzervatív álláspontnak. Ékesszólóan (jóllehet védekező módon) érveltek a nyugati faji identitás megőrzése mellett a fajkeveredés elleni szigorú korlátok fenntartásával, egészséges bevándorlási kontroll alkalmazásával és az eugenikus mércéknek a népességminőség problémájára való alkalmazásával. Manapság egyetlen „felelős" konzervatív nappali szobájának könyvszekrényében sem találhatók Grant és Stoddard könyvei, mivel a jelenlegi konzervatív mércék szerint ők „rasszisták", ebből következőleg „radikálisok", és nem biztonságosan tiszteletre méltó konzervatívok.

A szabad vállalkozás csapdája

Miként lehet megmenteni a szabad vállalkozási rendszert a kormány gonosz mesterkedéseitől?

Tény, hogy a szabad vállalkozási rendszer viszonylag még mindig érintetlen egy olyan időszakban, amikor idegen erők aláaknázták kormányainkat, átvették a hatalmat országunk felett, és nem lehet mondani, hogy a szabad vállalkozás lelassította volna őket, akárcsak kis mértékben is. Azok az emberek, akik irányító szerephez jutottak legnagyobb újságjaink, filmiparunk, rádiónk és TV-nk felett, ezt az irányítást a szabad vállalkozás támogatásával, és nem annak ellenére folytatják.

Több, mint közgazdaságtan

Ezeket a megjegyzéseket nem a szabad vállalkozás *szükségképpeni* elítélésének, és nem is a gazdasági problémák általános lekicsinylésének kell tekinteni, hanem arról van szó, hogy egy nemzet pusztulásnak indult a gazdaság rossz irányítása következtében. A lényeg az, hogy a mi problémáink manapság sokkal mélyebbek annál, semmint remélhető lenne, hogy azok valamiféle kormányzati vagy gazdasági reformokkal kezelhetővé válnak, sőt a helyzet lényegesen jobbá tehető.

A fiatalok eléggé értelmesek ahhoz, hogy ezeket a dolgokat felismerjék a maguk számára, és nem okolhatók azért mert nem sok könnyet hullatnak akár a kormányzati intézményeink, akár a magántevékenységbe be nem avatkozó kapitalizmus kimúlása miatt.

A baloldal bőségesen találhat félrevezetett fiatal fanatikusokat, akik hajlandók elégetni magukat, vagy felrobbantani egy rendőrkapitányságot, annak érdekében, hogy támogassák „az egyenlőség" vagy „a béke" ügyét, de a fiatal férfiaknak és nőknek olyan elgondolása, hogy bombákat készítsenek gyertyával világított pincékben, a progresszív jövedelmi adónak vagy a társadalombiztosítási levonásoknak véget vetése érdekében, egyszerűen nevetséges.

Amíg a konzervatívok nem képesek felkínálni lelkesítőbb valamit, a fiatalság nem fog csatlakozni az ő mércéikhez.

A konzervativizmus két elvi hiányossága, az agresszív cselekvés szellemének és a világosan definiált ideológiai alapnak a hiánya kéz a kézben jár. Az egyikkel nem lehet rendelkezni a másik nélkül.

A végső célok

Egy kiemelkedő antikommunista vezető szerint: „Egy nagy, alkotó eszme hiánya mindig a harcképesség korlátozottságát jelzi. Az a szilárd meggyőződés, hogy jogos használni bármilyen fegyvert, mindig össze van kötve a Földünkön egy forradalmi új rend győzelmének szükségességébe vetett fanatikus hittel.

„Egy olyan mozgalom, amely nem ilyen végső célokért és eszmékért harcol, sohasem keríti hatalmába a végső fegyvert",… és felesleges mondani, sohasem fog kikerülni győztesen egy olyan ellenféllel folytatott küzdelemből, amely így van motiválva.

Forradalmár forradalmárral szemben

Noha a konzervativizmus nem győzhet a baloldal ellen, egy új forradalmi erő, amely rendelkezik azzal a szellemi alappal, amely a konzervativizmusból hiányzik, és nagyobb merészséggel és határozottsággal tör előre, mint a baloldal erői, győzhet!

Ez az új forradalmi erő jelenleg épül. A sorait fegyelmezett, idealista fiatal férfiak és nők töltik meg.

Ők megvizsgálták és hiányosnak találták mind a baloldal drogszabadosságát és szexuális liberalizmusát, mind pedig a jobboldal gazdasági liberalizmusát.

Egy új rend

Ők egy olyan új rendért harcolnak, amely nem a pillanat tényein és szeszélyein alapul, hanem a faj és a személyiség alapvető értékein – olyan értékeken, amelyek egykor a nyugati embert a Föld urává tették, és a melyek képesek visszaszerezni számára ezt a hatalmat, és irányítani tudják a világegyetem meghódítására.

Tisztában vannak vele, rég elmúlt az az idő, amikor a konzervatív beszéd, vagy a konzervatív szavazatok elegendők voltak a kor megmentéséhez. Megértik, hogy a Nyugat megmentésének forradalmi szellemiségű és szemléletű fiatal férfiaktól és nőktől kell kiindulnia, akik készek beszédjük által és még inkább az helyett, bármit megtenni, ami a nemzetük visszaszerzéséhez szükséges.

National Vanguard

(Ford. Tudós-Takács János)

Der Spiegel interjúja Irán elnökével, dr. Ahmadinedzsáddal

A FÉRFI, AKITŐL RETTEG A VILÁG „ELSZÁNTAK VAGYUNK"

Az iráni elnök, Mahmud Ahmadinedzsad a holocaustról, Izrael jövőjéről, Amerika iraki hibáiról és Teherán atomenergiához való jogáról

Az interjút készítette: Stefan Aust, Gerhard Spörl és Dieter Bednarz Teheránban.

Spiegel: Elnök Úr, Ön focirajongó, aki maga is szívesen focizik. Ha az iráni nemzeti válogatott június 11-én Németországban Mexikó ellen játszik, ott lesz Ön is Nürnbergben a stadionban?

Ahmadinedzsad: Attól függ. A meccset természetesen mindenképpen megnézem, azonban, hogy otthon a TV előtt ülve vagy máshol, még nem tudom. A döntésem több dologtól is függ.

S: Például?

A: Mennyi időm lesz, hogyan alakulnak bizonyos kapcsolatok, lesz-e kedvem hozzá és még néhány további dolog.

S: Németországban nagy felhördülés történt, amint ismertté vált, hogy Ön esetleg a világbajnokságra Németországba jön. Meglepte ez Önt?

A: Nem, ez nem fontos. Egyáltalán nem értettem, miért alakult ez így. Számomra nem volt jelentősége. Nem tudom, miért van ez az egész izgatottság.

S: Mindez az Ön holocausttal kapcsolatos megjegyzésével van összefüggésben. Az, hogy az iráni elnök a zsidóknak a németek által történt szisztematikus legyilkolását tagadja, az kényszerűségből is felháborodást vált ki.

A: Nem értem pontosan az összefüggést.

S: Először megjegyzéseket tesz a holocaustról, utána meg jön a hír, hogy esetleg Németországba utazik – ez váltja ki a felháborodást. Tehát meglepte ez mégis Önt?

A: Egyáltalán nem, mivel a cionizmus hálózata világszerte s így Európában is nagyon aktív, ezért nem csodálkoztam. Mi a német népet tekintettük tárgyalópartnernek. A cionistákkal nincs semmi dolgunk.

S: A holocaust-tagadás Németországban büntetendő cselekmény. Önnek mindegy, ha felháborodással szembesül?

A: Tudom, hogy a SPIEGEL egy komoly magazin, azonban azt nem tudom, hogy van-e felhatalmazásuk a holocaustról az igazságot nyilvánosságra hozni. Megengedik Önöknek, hogy erről bármit írjanak?

S: Egészen biztosan fel vagyunk hatalmazva, hogy az utóbbi 60 év történelmi kutatásainak eredményeiről írjunk. A mi nézetünk szerint nincs semmi kétség, hogy a németek – sajnos – bűnösök 6 millió zsidó meggyilkolásában.

A: Nos, akkor egy egészen konkrét vitát kezdeményeztünk. Lenne két világos kérdésünk. Az első: Megtörtént valóban a holocaust? Önök igennel válaszolnak erre a kérdésre. Tehát a második kérdés így hangzik: Ki a felelős ezért? A választ erre Európában kell megtalálni, nem pedig Palesztinában. Ez tökéletesen világos: Ha a holocaust Európában történt, akkor erre a választ szintén Európában kell megtalálni. Másrészt: Ha a holocaust nem történt meg, akkor ez a megszálló rezsim…

S: …Ön Izraelre gondol…

A: …miért jött létre? Miért kötelezik el magukat az európai országok, hogy ezt a rezsimet megvédjék? Engedjék meg, hogy még egy további pontra rámutassak. Az a véleményünk, ha egy történelmi esemény megfelel az igazságnak, ez az igazság annál jobban napfényre kerül, minél többet kutatnak utána, és minél többet beszélnek róla.

S: Ez Németországban rég megtörtént.

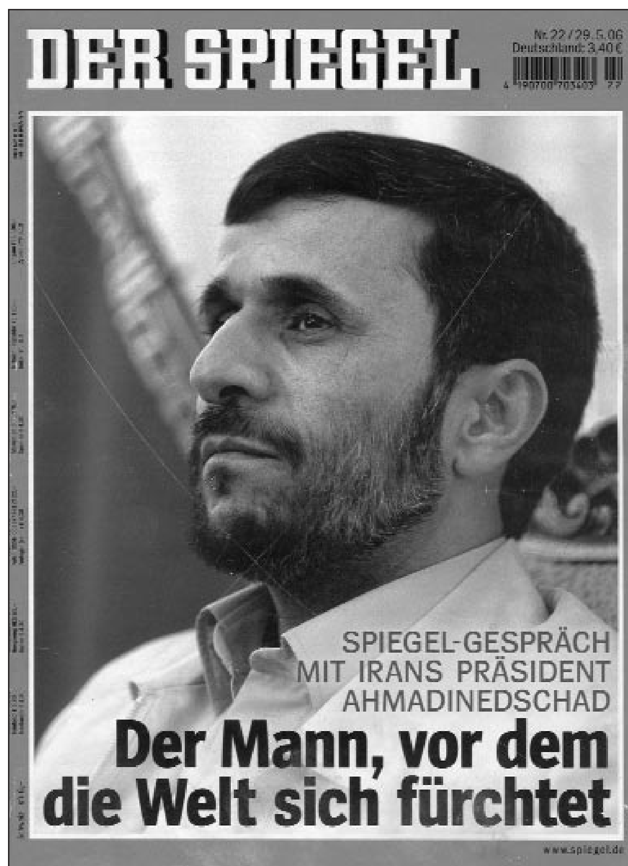
A: Mi a holocaustot sem elismerni, sem pedig tagadni nem akarjuk. A bűn minden formájának ellene vagyunk, bármelyik nép ellen is követik el, azonban tudni szeretnénk, hogy ez a bűntett valóban megtörtént-e vagy sem. Ha igen, akkor azokat kell megbüntetni, akik ezért a felelősséget viselik, nem pedig a palesztinokat. Miért nincs megengedve egy történelmi ténnyel kapcsolatos kutatás, amely 60 évvel ezelőtt történt? Hiszen más történelmi eseményekkel kapcsolatban, amelyek több ezer évvel ezelőtt történtek a múltban, teljesen szabad a kutatás, sőt még a kormányok is támogatják azt.

S: Elnök Úr, engedelmével, a holocaust megtörtént, voltak koncentrációs táborok, léteznek akták a zsidók kiirtásáról, sokat kutattak és nem létezik a legkisebb kétség sem a holocausttal kapcsolatban és azzal a ténnyel sem, hogy a németek – és ezt mi nagyon sajnáljuk – ezért a felelősek. Ha még valamit hozzáfűzhetnénk: a palesztinok sorsa egy teljesen más kérdés és a jelenbe vezet bennünket.

A: Nem, a palesztin konfliktus gyökerei a történelemben keresendők. A holocaust és Palesztina közvetlen kapcsolatban állnak egymással. És ha a holocaust valóban megtörtént, akkor engedtessék meg, hogy pártsemleges csoportok az egész világból kutathassanak. Miért szűkítik le a kutatás jogát csak egy bizonyos csoportra? Természetesen nem Önöket értem ezalatt, hanem az európai kormányokat.

S: Kitart azon véleménye mellett, hogy a holocaust csak „egy legenda"?

A: Csak akkor ismerek el valamit igazságnak, ha valóban meg vagyok róla győződve.

DER SPIEGEL
Nr. 22 / 29.5.06
Deutschland: 3,40 €

SPIEGEL-GESPRÄCH MIT IRANS PRÄSIDENT AHMADINEDSCHAD

Der Mann, vor dem die Welt sich fürchtet

www.spiegel.de

S: Annak ellenére, hogy a nyugati tudósok a legkisebb kétséget sem támasszák a holocausttal kapcsolatban?

A: Európában ezzel kapcsolatban két vélemény létezik. Tudósok egy csoportja vagy személyek, legtöbbjük politikailag elkötelezett, azt mondja, hogy megtörtént a holocaust. Azonban létezik a tudósoknak egy másik csoportja, akik ellenkező véleményt képviselnek, és ezért legtöbbjük be van börtönözve. Tehát kell, hogy jöjjön egy pártsemleges csoport, akik utókutatásokat végeznek és véleményt mondanak ebben a nagyon fontos témában. Mivel ennek a kérdésnek a tisztázása világproblémák megoldásában segíthet. A holocaust kapcsán világszerte egy nagyon erős megosztottság és frontképződés alakult ki. Ezért nagyon jó lenne, ha egy nemzetközi és pártsemleges csoport utánajárna a dolgoknak, egyszer és mindenkorra világosságot teremtve. Normális körülmények között a kormányok segítik és támogatják a kutatók munkáját történelmi eseményekkel kapcsolatban és nem dugják őket börtönbe.

S: Kiről van szó, mely kutatókra gondol?

A: Önök ezt nálam jobban tudják, Önöknél van a lista. Angliából, Németországból, Franciaországból és Ausztráliából származó emberekről van szó.

S: Ön valószínűleg a brit David Irvingre, a német-kanadai Ernst Zündelre, aki Mannheimben áll bíróság előtt, és a francia Georges Theil-re gondol például, akik mind tagadják a holocaustot.

A: Egyedül az a tény, hogy nyilatkozataim ilyen tiltakozásokhoz vezettek, annak ellenére, hogy nem is vagyok európai, és szintén az a tény, hogy a német történelem egy bizonyos személyéhez hasonlítanak, arra utal, mennyire konfliktusokkal telített a helyzet az Önök országában a kutatók számára. Itt Iránban nem kell félniük.

S: Nos, ezt a történelmi vitát meglehetősen aktuális indítékból folytatjuk Önnel. Kétségbe vonja Ön Izrael Állam létezési jogát?

A: Nézzék, a szándékaim teljesen világosak. Mi azt mondjuk, ha megtörtént a holocaust, akkor ezért Európának kell levonni a konzekvenciát, és ne Palesztina igya meg ennek a levét. Ha azonban nem történt meg, akkor a zsidóknak vissza kell menniük oda, ahonnan jöttek. Azt hiszem, hogy a német nép ma szintén a holocaust foglya. A második világháborúnak 60 millió áldozata volt, a második világháború egy óriási bűntény volt. Mi elítéljük mindezt, ellene vagyunk a vérontásnak, mégpedig függetlenül attól, hogy egy bűntény muzulmán, keresztény vagy zsidó ellen történik. A kérdés azonban az, hogy 60 millió áldozatból miért csak a zsidók állnak az érdeklődés középpontjában?

S: Ez nem így van. Minden nép gyászolja az áldozatokat, amelyeket a második világháború követelt, németek, oroszok és lengyelek és mások éppúgy. Mégis, mi németek nem tudjuk magunkat egy speciális bűntől megszabadítani, mégpedig a zsidók szisztematikus meggyilkolásától. Azonban talán ideje lenne áttérni a következő témára.

A: Nem, lenne Önökhöz egy kérdésem. Milyen szerepet játszott a mai ifjúság a második világháborúban?

S: Semmilyet.

A: Miért kellene akkor nekik a cionistákkal szemben bűntudatot ápolni? Miért kellene az árat a cionisták részére az ő zsebükből megfizetni? Ha emberek bűnöket követtek el, akkor őket 60 évvel ezelőtt kellett volna bíróság elé állítani. Kész! Miért kell ma a német népet azért megalázni, mert a történelem folyamán emberek egy csoportja a németek nevében bűnöket követett el?

S: A mai német nép nem tehet semmiről. Létezik azonban a kollektív szégyennek egy formája azokért a tettekért, amelyeket apáink és nagyapáink a németek nevében elkövettek.

A: Hogy lehet valaki jogilag felelős, aki akkor még nem is élt?

S: Nem jogilag, hanem erkölcsileg.

A: Miért terhelik meg ennyire a német népet? A német népet ma nem terheli semmi bűn. Miért nem áll jogában a német népnek, hogy megvédje magát? Miért hangsúlyozzák annyira egy csoport bűneit, ahelyett, hogy a nagy német kultúrát helyeznék előtérbe? Miért nem állhat jogában a németeknek véleményüket szabadon kinyilvánítani?

S: Elnök Úr, tisztában vagyunk vele, hogy a német történelem nem csak a Harmadik Birodalom 12 évéből áll. Mégis kénytelenek vagyunk elismerni, hogy a németek nevében borzalmas bűnöket követtek el. Ezt mi nem tagadjuk, és nagy teljesítmény a németektől a háború utáni történelemben, hogy kritikusan szembenéztek a múlttal.

A: Hajlandók Önök ezt a német néppel is közölni?

S: Igen, ezt megtesszük.

A: Azt is megengedik, hogy egy pártsemleges csoport a német népet megkérdezze, egyezik-e a véleménye az Önök véleményével? Egy nép sem tűri el, ha lealacsonyítják.

S: A mi országunkban minden kérdés engedélyezett. Azonban természetesen vannak szélsőjobboldaliak Németországban, akik nem csak antiszemita beállítottságúak, hanem külföldi ellenesek is, és mi őket valóban veszélyesnek tartjuk.

A: Lenne egy kérdésem Önökhöz. Meddig mehet ez így tovább? Mit gondolnak, meddig kell még a német népnek a cionisták túszaként élni? Mikor lesz vége – 20, 50, 1000 év múlva?

S: Mi csak a saját nevünkben beszélhetünk. A SPIEGEL nem túsza senkinek, a SPIEGEL nem csak a német múlttal és a német bűnökkel foglalkozik. A palesztin konfliktusban nem állunk kritikátlanul Izrael oldalán. Egy dolog mellett azonban határozottan kitartunk: kritikusak vagyunk, függetlenek vagyunk, de nem engedjük meg – mindenesetre tiltakozás nélkül –, hogy Izrael létezésének jogát, ahol sok holocaust túlélő él, megkérdőjelezzék.

A: Pontosan ezt mondjuk mi is. Miért kell Önöknek a cionistákkal szemben elkötelezettséget érezni? Ha a holocaust megtörtént, Izraelnek Európában kellene lennie és nem Palesztinában.

S: 60 évvel a háború után akar áttelepíteni egy egész népet?

A: Ötmillió palesztin 60 éve hontalan. Ez elképesztő: Önök 60 éve fizetnek kártérítést a holocaustért és még 100 évig fizetniük kell. De miért nem témája a vitának a palesztinok sorsa?

S: Az európaiak kimondottan támogatják a palesztinokat, mivel természetesen történelmi felelősségünk, hogy ebben a térségben végre béke legyen. Nem kellene Önnek ezt a felelősséget szintén viselnie?

A: Igen, azonban agresszió, megszállás és a holocaust megismétlése nem vezetnek békéhez. Mi egy tartós békét akarunk, a problémákat a gyökereinél kell megoldani. Örülök, hogy Önök őszinte emberek és azt mondják, hogy el vannak kötelezve a cionisták támogatására.

S: Ezt mi nem mondtuk, Elnök Úr.

A: Önök izraelieket mondtak.

S: Elnök Úr, mi a holocaustról beszélünk, mivel Irán lehetséges atomfegyverkezéséről akarunk beszélni – és ezért a Nyugaton Önt veszélyként értelmezik.

A: Bizonyos csoportok Nyugaton szeretnek dolgokat vagy személyeket veszélyesnek kinyilvánítani. Kérem, Önöknek módjában áll úgy ítélni, ahogy jónak látják.

S: A fő kérdés így hangzik: Akar Ön nukleáris fegyvereket az országának?

A: Engedjék meg, hogy vitába szálljak Önökkel. Mit gondolnak, meddig lehet még a világot néhány nyugati hatalom retorikájával kormányozni? Amint valamely személy nem tetszik nekik, elkezdődik a propaganda és hazugság, rágalmakkal és zsarolással. Meddig kell ennek még így továbbmenni?

S: Azért vagyunk itt, hogy kiderítsük az igazságot. Egy szomszédos ország államfője például azt mondta a SPIEGEL-nek: „Nagyon hevesen törekszenek a bomba gyártására." Igaz ez?

A: Nézzék, a vitánk Önökkel és az európai kormányokkal egy teljesen más, magasabb szinten folyik. Azt a jogrendszert, amelynek alapján néhány ország az akaratát a maradék világra ráerőszakolja, hátrányosan megkülönböztetőnek és labilisnak tartjuk. 139 ország tagja a Nemzetközi Atomenergia Hivatalnak (IAEA) Bécsben, úgyszintén mi is. Az IAEA alapokmánya, valamint az Atomsorompó Egyezmény, továbbá számtalan biztonsági megállapodás biztosítja a tagországok jogát az atomfinomítás békés célokra való felhasználására, ez törvényesen biztosított jog minden nép számára. Ezen túlmenően a Nemzetközi Atomenergia Hivatal azért alakult meg, hogy elősegítse azon hatalmak leszerelését, amelyek már atomfegyverekkel rendelkeznek. És most nézzék, mi történik ma: Irán együttműködése az IAEA-val tökéletes volt. Több mint 2000 alkalommal történtek ellenőrzések a felszereléseinkben, az ellenőrök több mint 1000 oldal dokumentumot kaptak tőlünk. A kameráik fel vannak szerelve a nukleáris központjainkban. Minden jelentésében kihangsúlyozta az IAEA, hogy semmi gyanú nincs Iránnal szemben. Ez az érem egyik oldala.

S: Az IAEA ebben nem egészen osztja az Ön nézetét.

A: Az érem másik oldala azonban, hogy van néhány ország, amelyek atomenergiával és atomfegyverekkel is rendelkeznek. Atomfegyvereiket más népek fenyegetésére használják. És pontosan ezek a hatalmak mondják, aggódnak, hogy Irán talán letér az atomenergia békés használatának útjáról. Mi azt mondjuk, ha ezek a hatalmak aggódnak, ellenőrizhetnek bennünket. Ők azonban azt mondják: Iránnak nem szabad a nukleáris körforgást lezárni, mert akkor fennáll a lehetőség, hogy letérnek a békés használat útjáról. Mi azt mondjuk, hogy ezek az országok már rég letértek a békés használat útjáról. Ezeknek a hatalmaknak nincs joguk velünk így beszélni. Ez a rend igazságtalan és nem maradhat fenn, nem lehet tartós.

S: Elnök Úr, a döntő kérdés így hangzik: mennyire lesz veszélyes a világ, ha még több ország atomhatalommá válik, ha egy ország, mint Irán, amelynek elnöke fenyegetőzik, egy krízisekben gazdag térségben a bombát gyártja?

A: Mi alapvetően ellene vagyunk, hogy az atomfegyverek még jobban elterjedjenek. Ezért azt javasoltuk, alakuljon egy pártsemleges szervezet, amely az atomhatalmakat lefegyverzi. Nincs szükségünk fegyverekre, mi egy civilizált és kulturált nép vagyunk, a történelmünk bizonyítja, hogy soha semmilyen országot nem támadtunk meg.

S: Iránnak nincs szüksége a bombára, amelyet gyártani akar?

A: Érdekes, hogy az európai országok annak idején a sah diktatúrájának engedélyezni akarták a nukleáris technológiát. Ez a rezsim veszélyes volt, ennek ellenére készek voltak neki atomtechnológiát szállítani. Azonban mióta az Iszlám Köztársaság létezik, ezek a hatalmak ellene vannak. Még egyszer hangsúlyozom, nincs szükségünk atomfegyverekre. Mivel mi őszinték és törvénytisztelők vagyunk, azt tesszük, amit mondunk. Nem vagyunk csalók. Csak a saját jogunkat akarjuk érvényesíteni. Különben senkit sem fenyegettem – ez szintén a propagandagépezethez tartozik, amely Önöknél ellenünk működik.

S: Nem lenne szükséges arról gondoskodni, hogy senki sem féljen attól, hogy Önök nukleáris fegyvereket gyártanak, amelyeket esetleg Izrael ellen bevetnek és így esetleg egy világháborút kirobbantanak? Ön egy puskaporos hordón ül, Elnök Úr.

A: Engedjék meg, hogy két dolgot mondjak. A térség egyik népe sem fél tőlünk. És senkinek sem kellene félelmet kelteni a népekben. Úgy hisszük, ha az USA és ez a két-három európai ország nem avatkozna be, akkor ennek a térségnek a népei békésen együtt élhetnének úgy, mint korában ezer évig. Szaddam Husszeint szintén európai országok és Amerika bújtatták fel 1980-ban, hogy ellenünk háborút kezdjen. Palesztinával kapcsolatban álláspontunk teljesen világos. Azt mondjuk: Engedjék meg, hogy ennek a földnek a tulajdonosai elmondhassák véleményüket. Hagyják, hogy a zsidók, keresztények és muzulmánok elmondhassák véleményüket. Ennek az ajánlatnak ellenfelei inkább a háborút választják és veszélyeztetik a térséget. Miért ellenzi ezt az USA és ez a két-három európai ország? Úgy hiszem, akik holocaust-kutatókat bezárnak, azok háborút akarnak és a béke ellen vannak. A mi álláspontunk demokratikus és békés.

S: A palesztinok már egy lépéssel Önök előtt járnak, tényként elismerik Izraelt, mialatt Ön le akarja radírozni a térképről. A palesztinok készek elfogadni egy két állam megoldást, mialatt Ön Izrael létének jogát tagadja.

A: Önök tévednek. Láthatták, hogy a nép egy szabad választáson Palesztinában a Hamászt választotta. Az a véleményünk, hogy sem Önök, sem pedig mi nem beszélhetünk a palesztinok nevében. A palesztinok mondják meg saját maguk, mit akarnak. Európában általánosnak számít, hogy minden kérdésben népszavazást tartanak. A palesztinoknak is meg kellene adni a lehetőséget véleményük kifejtésére.

S: A palesztinoknak joguk van egy saját államhoz, ellenben a mi véleményünk szerint természetesen Izraelnek ugyanúgy.

A: Honnan jöttek az izraeliek?

S: Tudja, ha fel akarnánk sorolni, hogy honnan jöttek az emberek, akkor az európaiaknak is vissza kellene menni Kelet-Afrikába, ahonnan minden ember eredetileg jött.

A: Mi nem az európaiakról, hanem a palesztinokról beszélünk. A palesztinok Palesztinában voltak. Most 5 millióan menekültek a saját hazájukban. Nekik nincs joguk az élethez?

S: Elnök Úr, nem lenne ideje azt mondani: a világ olyan, amilyen, és nekünk a status quo-t úgy kell elfogadnunk, ahogy van? Az Irak elleni háború után Irán egy kedvező helyzetben került. Amerika gyakorlatilag elvesztette az iraki háborút. Nem lenne itt az ideje, hogy Irán a béke konstruktív hatalmává váljon a Közel-Keleten? És ez azt jelentené, hogy Irán felhagy az atomterveivel és az izgató beszédeivel?

A: Csodálkozom, hogy Önök az európai politikusok álláspontját átveszik és fanatikusan védelmezik. Önök egy magazin és nem egy kormány. Ha elismerjük a világot úgy, ahogy van, ez azt jelentené, hogy a második világháború győztesei még 1000 évig győztes hatalmak maradnak, és a német népet még 1000 évig megalázzák. Gondolják, ez a helyes logika?

S: Nem, ez nem helyes logika és ez nem is felel meg a valóságnak. A németek a háború utáni fejlődésben egy szolid, de jelentős szerepet játszottak a világban és 1945 óta sem érzik magukat lenézve és megalázva. Ennél nagyobb az önbizalmuk. Mi most azonban Irán feladatairól szeretnénk beszélni.

A: Akkor elfogadnánk, hogy naponta palesztinokat ölnek meg, terrorakciók következtében halnak meg, házakat rombolnak le. Azonban engedjék meg, hogy Irakról beszéljek. Mi mindig békét és biztonságot akartunk a térségben. A nyugati országok 8 éven keresztül látták el fegyverekkel Szaddamot az ellenünk folyó háborúban, beleértve a vegyi fegyvereket is, és politikailag támogatták. Mi Szaddam ellen voltunk és miatta súlyos károkat szenvedtünk és örülünk neki, hogy megbukott. Azonban azt nem fogadjuk el, hogy egy országot Szaddam megbuktatásának ürügyével lenyeljenek. Több mint 100 000 iraki vesztette el életét a megszálló erők uralma alatt. Szerencsére a németek ebbe nem keveredtek bele. Mi biztonságot akarunk Irakban.

S: De, Elnök Úr, ki nyeli le Irakot? Az USA gyakorlatilag elvesztette a háborút. Ha Irán konstruktívan együttműködne, talán segítene az amerikaiaknak, a visszavonulás megfontolásában ebből az országból.

A: Ez nagyon érdekes: Az amerikaiak megszállják az országot, megölnek embereket, eladják az olajat, és amikor vesztenek, másokat hibáztatnak. Az iraki népet szoros kapcsolatok fűzik hozzánk. Nagyon sok ember a határ mindkét oldalán rokonságban áll egymással. Több ezer évig együtt éltünk. A mi szent zarándokhelyeink Irakban találhatók. Ahogy Irán, Irak is a civilizáció központja volt.

S: Mit akar ezzel mondani?

A: Mindig azt mondtuk, támogatjuk a nép által választott kormányt Irakban. Azonban úgy látom, az amerikaiak rossz munkát végeznek. Több alkalommal küldtek üzenetet és kérték a segítségünket és együttműködésünket. Azt mondták, beszélnünk kellene Irakról. Annak ellenére, hogy népünk nem bízik az amerikaiakban, nyilvánosan elfogadtuk az ajánlatot. Amerika azonban negatívan nyilatkozott és sértegetett bennünket. Még most is hozzájárulunk a biztonsághoz Irakban. Csak akkor fogunk tárgyalni, ha Amerika megváltoztatja magatartását.

S: Örömet okoz Önnek, ha időnként az amerikaiakat és a maradék világot provokálhatja?

A: Nem, én nem sértek meg senkit. A levél, amit Bush úrnak írtam, udvarias volt.

S: Nem sértésre gondoltunk, hanem provokálásra.

A: Nem, senki iránt nem érzünk ellenségeskedést. Aggódunk az amerikai katonák miatt, akik Irakban vesztik életüket. Miért kell ott meghalniuk? A háború értelmetlen. Miért van háború, amikor értelem is létezik?

S: A levél, amit Ön az elnöknek írt, szintén egy ajánlat az amerikaiak irányába, hogy Ön direkt tárgyalásokat szeretne?

A: A levélben mi teljesen világosan lefektettük álláspontunkat, hogy miként látjuk a világ problémáit. Néhány hatalomnak köszönhetően a világ politikai atmoszférája beszennyeződött, mivel ők a hazugságot és csalást legitimnek tekintik. Ez a mi véleményünk szerint nagyon rossz. Mi hisszük: *minden ember megérdemli, hogy respektálják.* A kapcsolatokat az igazságosság alapján kell rendezni. Ha igazságosság uralkodik, béke uralkodik. Igazságtalan állapotok nem lehetnek tartósak, még akkor sem, ha Ahmadinedzsád nem nyilatkozik ellenük.

S: Ebben a levélben az amerikai elnökhöz van egy rész, amely 2001. szeptember 11-re utal. Idézzük: „Valóban kitervelhető és végrehajtható volt a hírszerző és biztonsági szolgálatok koordinációja, illetve kiterjedt beszivárgása nélkül?" Az Ön kijelentései mindig számos gyanúsítást tartalmaznak. Mit jelent ez? Segített abban a CIA, hogy Mohamed Atta és a többi 18 terrorista végre tudja hajtani támadásukat?

A: Nem, ezt én nem mondtam. Mi csak azt szeretnénk, ha megmondanák, ki a bűnös. Nem kellene a szeptember 11. indokával a Közel-Keletet katonailag megtámadni. Nekik a támadásért felelősséget bíróság elé kellene állítaniuk. Mi nem ellenezzük ezt, hiszen elítéltük a merényleteket. Elítélünk minden támadást ártatlan emberek ellen.

S: Ebben a levélben Ön azt is írja, hogy a nyugati mintájú liberalizmus megbukott. Miből gondolja Ön ezt?

A: Nézzék, a palesztin problémára Önök például több ezer értelmezést használnak, és a demokrácia különböző formáit is különbözően értelmezik. Nem ésszerű, ha egy jelenség sok egyéni véleménytől függ, akik ezt a jelenséget kedvük szerint értelmezhetik, ezzel nem lehet a világ problémáit megoldani. Egy új megközelítésre van szükség. Mi természetesen azt akarjuk, hogy a nép szabad akarata érvényesüljön, de szükségünk van tartós alapelvekre, amelyeket univerzálisan elfogadnak – például az igazságosságot. Ebben Irán és a Nyugat egyetért.

S: Milyen szerep vár Európára az atomkonfliktus megoldásában és mit vár el Ön Németországtól?

A: Mindig jó kapcsolatokat ápoltunk Európával, különösen Németországgal. Népeink kedvelik egymást. Lelkesen óhajtjuk ezen kapcsolatok elmélyülését. Európa három hibát követett el népünkkel kapcsolatban. Az első hiba az volt, hogy támogatta sah kormányát. Népünk emiatt csalódott és elégedetlen. Mindenesetre Franciaország azzal, hogy befogadta az Imam Khomeinit, egy különös helyzetbe került, amit később újra elvesztett. A második hiba Szaddam támogatása volt az ellenünk folytatott háborúban. Az igazság az, hogy népünk elvárta, Európa a mi oldalunkon álljon, nem pedig ellenünk. A harmadik hiba a nukleáris kérdéshez való hozzáállása volt. Ezzel Európa lesz a nagy vesztes és semmit sem fog elérni. Ezt mi nem akarjuk.

S: Mi fog történi most a konfliktusban a Nyugat és Irán között?

A: Mi értjük az amerikaiak logikáját. Az iszlám forradalom győzelme károkat okozott nekik. De, mi azon tűnődünk, hogy némely európai ország miért van ellenünk. A nukleáris kérdésben küldtem egy üzenetet és megkérdeztem, hogy az európaiak miért fordítják le nekünk az amerikaiak szavait. Nagyon jól tudják, szándékaink békések. Ha az európaiak Irán mellé állnának, ez az ő és a mi érdekeinket szolgálná. De veszteséget fognak szenvedni, ha ellenünk fordulnak, mivel népünk erős és elszánt. Az európaiak kockáztatják helyzetüket a teljes Közel-Keleten, és a világ más térségeiben pedig elveszítik jó hírnevüket. Mások pedig azt fogják gondolni: az európaiak képtelenek megoldani problémákat.

S: Elnök Úr, köszönjük a beszélgetést.

DER SPIEGEL 2006. május. 29.

Ford.: *Dobszay Károly*

A zsidó szélsőségesek attól tartanak, nem tudják elrejteni szerepüket a tervezett konfliktusban

Dr. David Duke

A CIONISTÁK EL AKARJÁK KERÜLNI A VÁDAT A KÖZELGŐ HÁBORÚÉRT

A *Jewish Week*, az Egyesült Államok legnagyobb zsidó napilapja aggodalmát fejezte ki amiatt, hogy az amerikaiak tudomást szereznek arról, hogy a zsidó politika és média Amerikát háborúba sodorja Iránnal. A cikk így kezdődik: *„Bush elnök olyan visszahatást kockáztat, amely kárára lehet a zsidó közösségnek és az ő saját ügyének, amikor ismételten Izraelt nevezi meg az Iránnal lehetséges amerikai katonai konfliktus indokának"* – erre figyelmeztettek zsidó vezetők és Közel-Keleti elemzők az elmúlt hetekben.

„Egyesek szerint Bush ismételt, olykor kizárólagos figyelme Izrael felé a zsidó állam és a zsidók elleni nyílt haragot válthat ki, ha az amerikai katonai akció együtt jár az égbe szökő benzinárakkal, terrorcselekményekkel az USA-ban, vagy amerikai katonák halálával, akik – úgy tűnik – Izraelért esnek el. Mások attól tartanak, meggyengítené az amúgy is bizonytalan nemzetközi koalíciót – amelyet Bush próbál felsorakoztatni Irán nukleáris programja ellen – azzal, hogy a fenyegetést inkább Izrael elleninek, mint a nemzetközi stabilitás ellen irányulónak állítja be."

Természetesen az iráni háború teljes terve Izraelről szól, nem pedig az Egyesült Államokról. Izrael és a neokonzervatívok állnak mögötte, valamint a zsidó szélsőségesek, akiknek hihetetlenül nagy befolyása van a médiára.

Egy Iránnal való háború hatalmas bukás lenne az USA számára: kiváltaná világszerte az amerikaiak elleni tömeges terrorizmust, az amerikai vagyon trillióiba kerülne, ezrével pusztulnának az amerikaiak és irániak, és talán a világot is gazdasági válságban sodorná. Pakisztánnak, Irán szomszédjának van atomfegyvere, és Izraelnek, Irán legnagyobb ellenségének szintén van atomfegyvere.

Irán csatlakozott a Nemzetközi Atomenergia Egyezményhez és lehetővé tette az ellenőrzéseket. Izrael úgy lépett fel, mint egy törvényen kívüli állam, melynek hatalmas arzenálja van vegyi, biológiai és atomfegyverekből, nem csatlakozott semmilyen nemzetközi szerződéshez, és nem tett lehetővé egyetlen ellenőrzést sem. Noha nincs bizonyíték arra, hogy Irán atombombát akar gyártani, a zsidó neokonzervatívok által befolyásolt Washington már kardját csörgeti és azzal fenyeget, hogy megsemmisíti Iránt. Az ilyen agresszió borzalmas következményei meghaladnák még az iraki háború katasztrófájának méreteit is, melyben amerikaiak ezrei pusztultak el vagy nyomorodtak meg, és amely háború az amerikai adófizetők vagyonába került.

Miért nem ragadja meg Washington a lehetőséget, és szabadítja meg az egész Közel-Keletet a nukleáris fegyverektől azzal, hogy megköveteli Izraeltől, hogy az csatlakozzék a nemzetközi atomenergia egyezményekhez?

Amerikának meg kéne követelnie, hogy Izrael – amely az amerikai adófizetők dollár-milliárdjainak segítsége és az ENSZ támogatása nélkül nem is létezne – semmisítse meg atom-, vegyi- és biológiai fegyvereit. Izrael ezt megtehetné a térség többi jelentős államával, köztük az Iránnal való egyezmény aláírásával, mely átfogó ellenőrzéseket és felügyeletet is lehetővé tenne.

Most lehetőség van arra, hogy a Közel-Keletet és a világot biztonságosabbá tegyék.

Azonban a szélsőséges zsidó politikai és médiahatalmak továbbra is háborúba akarják taszítani az Egyesült Államokat Iránnal; ez megfizethetetlen olajárakhoz, számtalan terrorcselekményhez, és gazdasági és katonai Armageddonhoz vezetne világszerte.

Még nem hullanak amerikai bombák Iránra, azonban a zsidó lobbi, amely Amerikát háborúba sodorja, már el akarja hárítani magától a felelősséget ezért.

És ezzel megismétlődik az iraki háború alapjául szolgáló propagandahazugság.

Hosszú éveken át Izrael hosszú távú stratégiai célja volt Szaddam Husszein rezsimjének megdöntése és Irak destabilizálása. Az amerikaiak nyilván nem szívesen fizetnének dollár-trilliókkal és amerikaiak életének ezreivel a Nagy Izrael tervéért. Ezért a szélsőséges zsidó politikai és médiahatalmaknak létre kellett hozniuk a Nagy Hazugságot. Ők alig ejtettek egy szót is Izraelről – noha Richard Perle-nek és Paul Wolfowitznak, az Irak elleni háború két kitervelőjének fejében a cionista állam volt a legfőbb cél –, ehelyett azt mondták nekünk, hogy Irak „veszélyeztette az Egyesült Államok biztonságát".

Olyan hazugságokkal traktáltak minket, melyek szerint:

- **Iraknak kapcsolata volt szeptember 11-ével,**
- **Irak hatalmas tömegű tömegpusztító és biológiai fegyverzetet halmozott fel,**
- **Irak már majdnem kifejlesztette az atombombát,**
- **Irak urániumot vásárolt Nigertől a bomba előállításához,**
- **az iraki háború valahogy enyhíthetné olajhiányunkat,**
- **a háború legfeljebb körülbelül 30-40 milliárd dollárban kerülne,**
- **fiainkat virágfüzérekkel üdvözölnék,**
- **egy háború csökkentené a terroristák támogatását, és védené az amerikaiakat,**
- **az igazi demokrácia Irakban Amerika-barát rendszerhez vezetne.**

Kik ötlötték ki ezeket az átlátszó hazugságokat? Legnagyobbrészt a szélsőséges zsidó neokonzervatív lobbi: Richard Perle, Paul Wolfowitz, Douglas Feith, David Wurmser, Irving Kristol, Elliot Abrams, Lewis Libby, Eliot Cohen, Robert Kagan, Bruce Jackson, Joshua Muravchik, Norman Podhoretz, Paula Dobriansky, and Mortimer Zuckerman. És a listát hosszasan folytathatnánk zsidó nevekkel, kivéve, pár nem-zsidót is, akiket beszerveztek álcázás céljából.

Az e hazugságok kifundálásáért felelős személy az USA iraki kémszolgálatának CIA-főnöke, Stuart Cohen, a szélsőséges zsidó volt. Ma már széles körben elismert, hogy az Irakra vonatkozó hamis kéminformációk egyik fő forrása maga Izrael volt.

Amerika bizonyosan nem küzdene egy katasztrofális háborúban Izraelért, így hát el kellett terjeszteni a hazugságot, miszerint „ez nem Izraelről szólt", hanem Amerika saját érdeke volt.

A baloldali zsidó szélsőségesek közül sokat (igen, ők ezen az oldalon is be vannak betonozva, sőt magát a neokonzervatív mozgalmat is olyan zsidók hozták létre, akik korábban radikális trockisták voltak) azt a hazugságot is terjesztették, hogy a háború valahogy az „amerikai érdeket" szolgálta, a kritika álruhájában azt terjesztették, hogy ez „háború az olajért", illetve „az amerikai imperializmusért folyó háború" volt.

A háborúból egy csepp olajunk sem lett. Most kevesebb olajunk van, és az többe kerül.

Háború Amerika gazdasági érdekeiért? Csupán erről szól a dupla benzinár? Az amerikai gazdasági érdeket szolgálja az árváltozás, amely végül az amerikaiak dollár-milliárdjaiba került?

Ez a háború soha nem az olajról szólt. Szaddám mindig adott el nekünk olajat, sőt olcsón! Bármennyi olajat vásárolhattunk volna Szaddamtól.

Nem, ez nem volt a háború az Olajért; ez háború volt Izraelért.

És ezek a hazugságok sem értek volna el semmit Amerikában. CIA- és egyéb ügynökök százai tevékenykedtek Irak-szerte, és tömegpusztító fegyvereket kerestek. A CIA minden olyan irakinak dollármilliókat ajánlott fel jutalmul és menedéket, aki tudta, hogy hol tárolják a „fegyvereket tömegét". Nyilvánvaló, hogy ilyen feltételek mellett kiderült volna, ha ezek léteztek volna, és Bushnak meglett volna a nemzetközi igazolása és támogatása a háborúhoz.

Az izraeli partizánok nemcsak a tömegpusztító fegyverek hazugságának kifundálói voltak, ők a kongresszust és a Fehér Házat is hatalmas pénzekkel irányítják – a politikai bukás ígéretével mindenkinek, aki szembeszáll velük. Övék a legfélelmetesebb lobbi a Kapitóliumon, hogy egyetlen képviselő se merjen szembeszállni velük. Aki nem működik együtt velük, nemcsak elveszíti a kampányforrásokat, hanem aljas médiatámadások áldozatává is lesz, miközben azt látja, hogy ellenségeit bőségesen jutalmazzák. Amikor James Moran, a népszerű képviselő (és Izrael-támogató) egyszer úgy nyilatkozott, hogy a vezető zsidó szervezetek erőszakolták ki az Irak elleni háborút, a politikai pokolban találta magát.

De a józan ész nem maradhatott felül az iraki háború ügyében, mert Amerikában a sajtó egyszerűen nem szabad. Túlnyomórészt a szélsőséges zsidók kezében van, csakúgy, mint a politikai intézmények.

A kormányt és a médiát behálózó szélsőséges zsidó hatalmi szervezetek és az ő goj politikus-bérenceik egyre jobban aggódnak, mert ellentétben az iraki háborúval, mindenki számára nyilvánvalóvá válik, hogy az Irán elleni háború Izrael, nem pedig Amerika érdekét szolgálja, és hogy még több amerikai fog meghalni a hazugságukért.

A mi feladatunk, hogy beszámoljunk a szélsőséges zsidó hatalom valóságáról, ennek befolyásáról a médiában és politikában, és arról, hogy az amerikai népnek olyan politikára van szüksége, amely az amerikai nép érdekeit szolgálja, nem pedig azon hataloméhes zsidókét, akik csak Izraelhez hűségesek. Ezek könnyedén feláldozzák az amerikai életeket és gazdagságot Izrael javára.

Tartozunk bátor katonáinknak, az amerikai nép igazi érdekének, a béke és jóakarat ügyének ezzel: ellen kell állnunk ezeknek az embereknek, akik vérben akarják áztatni a Közel-Keletet, és a világot.

(Ford. Lesetár Péter)

Az egyik szolgál, a másikat szolgálják.

Daróczi Tamás

Nem és nem!

Szelíd angyalok!
Kik fekete koporsók fölé hajoltok
miért rítok, kit sirat a száj?
Ez csak gyász. Nem nemzethalál!
A szív még dobog, a lélek tetszhalott!
Annak, ki ránk átkot kiáltott
küldöm a szót: Nem és nem!
Nemzetem temetni nem engedem!

Nők, hű szeretők!
Temetők romjain állva újra bölcsőt
ringasson reszkető kezetek,
s benne millió gyermeket!
Mert gyilkos mind, ki kéz által vetél el,
de gyermeket szülni mégse mer!
Nekik mondom: Nem és nem!
Nemzetem temetni nem engedem!

Bírák és bakók!
Ti, kik idegen csillagokat szolgáltok,
pallost reánk miért emeltek?
Mi más faj, nem szolgalelkek
vagyunk. E megcsonkított szép hazában
ki őshonos, az a hazátlan?
Halljátok hát: Nem és nem!
Nemzetem temetni nem engedem!

Hősi katonák!
Kik védtétek Hunnia égi határát
látjátok-e, hogy mivé lettünk?
Rossz kor fellege felettünk,
alattunk erkölcsi sár és ingovány
lett az út. S ki tudja, hány és hány
jajszó kell még! Nem és nem!
Nemzetem temetni nem engedem!

És ti, magyarok!
Vének s ifjak! Ha tényleg élni akartok,
s nem mint hamu, de égő parázs!
Éledjen bennetek a láz!
Nyissátok ki végre alvó szemetek!
Elvész e dicső hon veletek!
Értetek szól: Nem és nem!
Nemzetem temetni nem engedem!

Hajdúnánás, 2006. március 25-31.

HAZAI REJTELMEK

Miért nem történt rendszerváltás?

Az utóbbi években sok szó esett nemzeti körökben az úgynevezett „rendszerváltás" elmaradásáról, elszabotálásáról és annak okairól. Hallhattunk, olvashattunk bizonyos „forgatókönyvekről", „rózsadombi tizenhármakról" – hogy csak két fő témakört említsek –, de ezek a felvetések végül még a magát nemzeti elkötelezettségűnek meghatározó oldalon is a fantáziálás kategóriájába utaltattak, sőt egyes „nemzetiek" már odáig jutottak, hogy az egykori – szintén „nemzeti" – kormányfő (Orbán Viktor) megállapítását osszák: „Magyarországon befejeződött a rendszerváltás". Aki másképpen látja a dolgokat – mint mi is –, azt nemes egyszerűséggel divatos manapság fantasztának, megrögzött antiszemitának vagy elmebetegnek nyilvánítani.

Talán nem hiábavaló próbálkozás okulásul felelevenítenünk századunk egyik legnagyobb „fantasztájának", a magyar nemzeti pantheonból máig kitagadott Marschalkó Lajosnak ötvenöt évvel ezelőtti merengését azzal kapcsolatban, hogy mi fog történni Magyarországon a kommunizmus bukásának pillanatában. Annakidején – 1951-ben – Marschalkót még a nemzeti emigráció köreiben is túlzott rémlátomások propagálásával vádolták, amikor a Brazíliában megjelenő „ÚJ MAGYARSÁG" hasábjain „A magyar állampolgárság revíziója" címmel megjelentette a témával kapcsolatos írását.

És most – ötvenöt év távlatából – nézzük csak meg, hogy a múltba néző és jövőbe látó Marschalkó milyen gondolatokkal tette magát nevetségessé és hiteltelenné kortársainak szemében:

„A második világháború kirobbanásának története még legtávolabbról sem tisztázódott. Milyen rejtelmes erők vezették a világot a New Deal-tól a brombergi vérengzésig, majd a lengyel-német háborútól a nürnbergi perig, azt a történelemírók fogják – ha ugyan egyáltalán tudják – tisztázni. A háborúban senki sem győzött, még Amerika sem. Kizárólag egyetlen „szétszórtan is diadalmas" nép maradt a porondon. Az ő kezében maradt a megtorlás, az országok kormányzása, ő állt a jaltai konferencia mögött, a nürnbergi tárgyaló terem vasfüggönyei és az amerikai zászlók mögött; ő akadályozta meg a bolsevizmussal történő leszámolást. Ha valaki tudja, hogy Oroszország tényleges ura éppúgy egy Berija, mint ahogy Amerikát a Kuhn és Loeb bankház neveltjével, a Butten-Wieser-gyermekkel kormányoztatja Herbert Lehmann New York-i szenátor, ha nem felejtjük, hogy Rákositól Pauker Annáig csaknem azonos kezekben van minden vasfüggöny mögötti hatalom, akkor el kell hinnünk, hogy Einstein grandiózus álma a világkormányról nem távoli utópia. Miután azonban ennek a teljes és totális világuralomnak egyetlen megvalósulási formája csak a bolsevizmus lehet, hinni kell benne, hogy Amerika konstruktív erői egyszer mégis csak felébrednek, lerázzák Herbert Lehmann, Morgenthau és Frankfurter Félix diktatúráját és megfojtják a bolsevizmust. Ekkor a világkormány vezetői és állampolgárai számára elérkezett hatezer éves történelmük legveszélyesebb pillanata. A vasfüggöny szétszakad, a börtönök megnyílnak és az elnémított tanúk elmondják: kik voltak a hóhérok, diktátorok, börtönőrök és a világszerencsétlenség haszonélvezői.

Ebben a pillanatban a magyar nép újra szembe fog nézni az emancipáció kora óta fennálló legnagyobb problémával. Először 1919 márciusában látta ennek a problémának véres, sátáni arcát: a Szamuelly, Korvin-Klein által felakasztott parasztok, papok, katonák holttestét, az ezeresztendős keresztény birodalom helyén megvalósult diktatúrát. Az 1919-es kommün azonban gyatra improvizáció volt s habár 42 népbiztos közül 35 egy idegen népből került ki, nem lehetett teljes bizonyossággal azt állítani, hogy mindez a 640 000 magyarországi zsidó akaratával, helyeslésével történt. Szamuellyéknak voltak zsidó áldozatai, a szegedi ellenforradalomban szerepeltek zsidó tisztek is és a nagykapitalista zsidóság akkor még elkülönítette magát a Moszkva-küldötte terroristáktól és az egész hóhér mentalitástól. Ami az ellenforradalom után folyt, a gyárakban, bankokban felállított numerus nullus a középosztály fiataljai ellen, a sajtó fölötti uralom, a középosztály színháziéletes megmérgezése végeredményben – ha enyhén ítéljük meg a tényeket – nem volt más, mint emberileg érthető pozícióharc. Egy hontalanságban élő kisebbség elszánt küzdelme, hogy minél több és jobb életlehetőséget teremtsen magának és fiainak.

Marschalkó Lajos

Mindebben azonban még nem voltak felismerhetők az ószövetségi nácizmus korlátlan faji és uralmi tendenciái. Még mindig voltak asszimilánsok és maguk módja szerint patrióták és az ószövetségi nácizmus totális gyűlölete csak kevesek szemében lobogott olyan félelmetesen, mint manapság. Az Anschluss után vált csak érezhetővé, hogy 640 000 magyar állampolgár egységesen és totálisan a befogadó nemzet céljai ellen sorakozik fel. Még a Szovjet elleni hadüzenet pillanatában sem akartuk hinni, hogy komoly lehet az országszerte terjesztett jelszó, az alvilági erők hadüzenete: „Ha győzünk, keresztény koponyákkal fogjuk kikövezni az utat". Mindez csak akkor vált megrázóan komollyá, amikor a szovjet fegyverek árnyékában ez az „útkövezés" meg is kezdődött.

Közben azonban történt egy és más, ami a probléma helyes megítélésénél döntő fontosságú. Magyarország kétszer mentette meg azt az embertömeget, amely később ellenséges gyűlölettel sorakozott fel minden ellen, ami keresztény és magyar. Elég itt utalni Ravasz László ref. püspök 1946. évi körlevelére, amelyben megállapította, hogy ha a jugoszláv háború kitörésekor Magyarország 1941. április 6-án beavatkozik Hitler ellen és a németek megszállják az országot, három évvel hamarabb elhurcolják a zsidóságot, és gyakorlatilag ma már egy sem él azok közül, akik a magyarságot gyilkosnak, barbárnak, antiszemitának gyalázzák. Ma már nem titok, hogy amíg a sajtó egy része vadul uszított a hitlerizmus ellen, amíg az ószövetségi nácizmus forrófejű tömegei a német átvonulás megtagadását, tehát a Hitlerellenes háborút követelték, addig a messzebbnéző vezetők, a zsidó kapitalizmus, gyár, bank, üzlet befolyásos felsőházi tagjai, minden rábeszélő képességüket latba vetették a kormányzói családnál, hogy Magyarország Hitler mellett vonuljon hadba. Másodszor akkor áldozta fel magát a magyar nép, amikor 70 000 külföldi menekültet bujtatott, amikor tűrte a baloldali sajtó fél-bolseviki propagandáját s mindazt, amit a Lajtán túl „az egymilliós magyarországi kémközpontnak neveztek".

Hitler 1944. március 19-én kizárólag emiatt szállta meg Magyarországot, hiszen ekkor már egyáltalán nem kellett tartania az angolszászok balkáni partraszállásától, amelyet 1943 novemberében a teheráni konferencián letiltottak.

A háború elveszett. Az Európába érkező nyugati szövetségesek meglátták a keresztény Európa romjait s mindez oly borzalmas élmény, lelkiismeretfurdalás, bűntudat volt számukra, hogy sürgősen ki kellett találni valami ennél is nagyobb rettenetet, valami ennél is barbárabb borzalom ötletét, hogy ezzel – utólagosan – igazolhassák Monte Casino, Köln, a Pinakothéka, Drezda elpusztítását. A hitleri K.Z.-élet százszoros felnagyítása erre a célra kitűnően alkalmas volt, azonban életre szülte az ószövetségi nácizmus gyilkos fajtáját, a cionista nacionalizmust és a háború egyedüli győztesévé tette a zsidóságot. Fél évvel a nyugati szövetségesek győzelme után, szinte kizárólag az ószövetségi nácizmus bosszújának rettenetében vonaglott Európa. Az amerikai bírák mögött ők álltak Nürnbergben és Budapesten, ők szaladgáltak a C.L.C. egyenruhájában, ők szolgáltatták ki az európai antibolsevistákat a szovjet hóhéroknak, ők lettek a budapesti Andrássy út 60-ban a rendőrtisztek, ők ültek a népbíróságok dobogóin, ők voltak a hamis tanúk és egyben a nézőközönség, amely a kivégzéseken kórusban üvöltötte a hóhér felé: „Lassabban Bogár!"

Ez már nem az 1919-es improvizáció volt, hanem egy nagyarányú tömegmozgalom. Új Purim, amelyben ismét „70 000-et pusztítanának el gyűlölőik közül". Most már nem irányzat került szembe irányzattal, hanem nép állott szembe néppel. A szovjet fegyverek által elnyomott, halálra sanyargatott magyarság a K.Z-ekből hazatértek népével, amely fanatikusan hitte, hogy ő győzött. A magyar népen is! Néha az oroszok maguk is döbbenten nézték ezt az új nácizmust. Néha az oroszok is megkérdezték a magyaroktól, hogy tulajdonképpen ők győzték-e le a magyarságot, vagy a „magyar állampolgárok"? Egy gigász méretű kereszténypogrom volt ez, egy páratlanul álló nácizmus, amelynek fanatizmusa elsöpört mindenkit, aki békét, nyugalmat, megbocsátást keresett. Ha majd meg lehet írni a Mindszenty-per igaz történetét, akkor ki fog derülni, hogy maga a Prímás is ennek a bosszúnak lett az áldozata. Amnesztiát kért a bebörtönzötteknek, tehát ráfogták, hogy – antiszemita! Hiába mentette meg az üldözöttek ezreit, az amerikai cionisták lapjának egyetlen tudósítása elég volt, hogy elindítsa ellene a végzetet. Akik elfogták, kínozták, vallatták, injekciózták, akik börtönőrei és a tárgyaláson fegyőrei voltak, egytől egyig azok közül kerültek ki, akik talán személy szerint is neki köszönhették az életüket.

Bár nem hiszünk a kollektív bűnösségben, ezúttal nem kétséges, hogy azok a magyar állampolgárok, akik 1945 áprilisa után hazatértek a német K.Z.-ekből, kollektíven a magyar nép ellen foglaltak állást. Ezt tették 1941 és 1944 között is, amikor egyszerűen megtagadták a magyar állami fennhatóságot és nem is titokban, hanem nyíltan, nem elszórtan, hanem kompakt tömegben a magyar külpolitika, a magyar országgyűlés ellen ▶

▶ foglaltak állást és külföldi, ellenséges erők ötödik hadoszlopává váltak, végül győztes és elnyomóként jelentkeztek egy néppel és országgal szemben, amelynek polgárai voltak. Idegen hatóságok, megszálló hatalom segítségét vették igénybe, hogy bosszúvágyukat kielégíthessék és – ami döntő kérdés – a hontalanságban is idegen hatóságok igénybevételével üldözik a hontalanokat. Ez a döntő bizonyíték arra, hogy ellenségesen állnak szemben magával a magyarsággal és nem tekintik magukat többé állampolgároknak.

Az utak kettészakadtak, az együttélés lehetősége örök időkre megszakadt.

Sorsválasztás volt ez, és Magyarország egyik nemzetisége nem a magyar sorsot választotta, hanem attól a legélesebben elkülönítette magát. El kell ismerni, hogy végtelenül kis számú kivételek vannak, különösen azok között, akik nagyobb anyagi érdekeltséget hagytak hátra Magyarországon, de azt a 17-20 embert, akik például a Felvidék visszacsatolt területein hűek maradtak a magyarsághoz, a magyar egyensúly-törvények is kivételezték s a jövőben is kivételezni fogják.

Nagyban és egészben azonban el kell fogadni nekünk is azt, hogy a sorsválasztás megtörtént. Ez annál is logikusabb, mert a felszabadulás esetén – remélhetőleg – az új Izrael állam léte lehetővé teszi, hogy mindenki saját hazájában élhesse életét. A problémának ez a része azonban két csoportból áll. Egyfelől ott vannak a Magyarországon maradtak és azok, akik 1945 után a KZ-ekből, Lengyelországból, Szlovákiából, Romániából és a Szovjetunióból Magyarországra özönlöttek, noha ott nem volt előzőleg sem lakóhelyük, se állampolgárságuk. Reméljük, hogy még egy Pax Americana esetén is marad Magyarországnak elég szuverenitása egy új állampolgársági törvény megalkotásához, amely ezt a kérdést tisztázza. A probléma másik részét a „hazatérők" alkotnák, akik a felszabadulás pillanatában fel fogják fedezni magukban a magyar hazafias érzést. Ezek számára épp az amerikai demokrácia szolgáltat kitűnő példát Ellis Island kies szigetével, amelynek demokratikus berendezését e sorok írója közel két évig tanulmányozta – belülről. A magyar felszabadulás pillanatában gondoskodni kell egy ilyen kitűnő intézményről, ahol tárgyilagos bírói jogorvoslat lehetőségével ellenőrzött, – vizsgálat állapítja meg a visszavándorlók nemzethűségét; sőt, miként Amerikában történik, azt is, hogy a jövőben feltételezhető-e az illetőről a nemzet iránti hűség? Elképzelhetetlen, hogy olyanokat, akik 1945-ben hazatértek, összeszedték a véres aranyat, kielégítették bosszúvágyukat, majd kivándoroltak New Yorkba, Argentínába, Ausztráliába s tovább folytatták a magyarüldözést, egy független magyar állam visszafogadhassa állampolgárokként. Ezek nagy része csak elnyomóként térhetne vissza, amerikai patronátus, vagy még inkább a New York-i vezetők védnöksége alatt. Magyarország azonban nem igényel sem elnyomókat, sem kiváltságos betelepülőket, akik nem magyar fennhatóság, hanem valami világpolgári patronátus alatt állanának. Külön jogokat, kiváltságokat nem adhatunk senkinek, még magyaroknak se. Legkevésbé olyanoknak, akik a Hazával s a Nemzettel szakítottak és a legyőzött nemzettel szemben, mint győztesek jelentkeztek.

Sajnos nem hagyható figyelmen kívül egy rendkívül komoly veszély, az tudniillik, hogy a bolsevizmus leveretése esetén ez az öszövetségi nácizmus újra mindenáron egyedüli győztessé akar válni, amihez meglehetős gyakorlatot szerzett 1945-ben. Ez esetben félő, hogy a bolsevizmus felszámolását egyszerűen kiveszik a független nemzetek kezéből és rábízzák valami társutas szervezetre, mert hiszen máris olvastunk igen emelkedett értekezéseket arról, hogy a bolsevisták közül senkit sem szabad megbüntetni majd. Az 1945-ös bosszúakció résztvevői és kitervelői máris kieszeltek – ezúttal – egy nagy mentőakciót, amelynek célja megmenteni mindenkit, aki közülük való, még akkor is, ha száz vagy ezer gyilkosság terheli az illető lelkét. Bosszút senki sem akar, legkevésbé a magyar emigráció, azonban itt már nem erről van szó, hanem arról, hogy a saját állampolgáraik fölötti törvényes ítélkezést is ki akarják venni a felszabaduló, független államok hatásköréből. Erre megdöbbentő példákat lehet felsorolni. Amerikában egy Majer Mittelmann nevű egyént feljelentettek, mert a hitleri K.Z.-ben megölte Kriger Benjamin bátyját.

A gyilkosságot nem tárgyalhatta amerikai bíróság.

A gyilkos megbüntetésére az American Jewis Congress küldött ki döntőbíróságot. Németországban egy Offenbach nevű helységben nem akartak alkalmazni egy dr. Levy nevű orvost, aki azelőtt soha nem lakott Németországban. Az amerikai hatóságok elrendelték dr. Levy kényszerbebocsátását. Ugyanakkor Otto Srasser hiába fordult már az emberi jogok bizottságához – többéves küzdelem ellenére sem akarták engedélyezni, hogy visszatérhessen saját hazájába. A németek viszont kötelesek tűrni, hogy 9 000 Izraelbe kivándorolt személy – akik közül 6650 egyáltalán soha nem volt német állampolgár –, visszavándoroljon, letelepedjék Németországban. Vajon nem fogja-e egyszer nekünk is azt mondani Magyarország amerikai főbiztosa, amit Mr. McCloy mondott a németeknek: „Túl kevesen vannak!"

Kétségtelenül van egy nagyon komoly, egyáltalán nem lebecsülendő irányzat, amelyet dollár százmilliók támogatnak, s amelynek célja, hogy államfeletti kiváltságokkal lássák el egyetlen nép fiait. Nekik minden állam köteles beutazási, letelepedési engedélyt adni, köteles őket kiváltságokban részesíteni. Ő felettük nem ítélkezhetik az állam bírósága, őket nem tartóztathatja le az állam rendőrsége, ők viszont korlátlanul megszabhatják, hogy egy hontalan magyar hazatérhet-e Budapestre. Minderre azonban azt mondják, hogy: rémlátás. Olyan hatalom nincs, amely ezt a célt elérhetné. A keresztény népeknek azonban halvány fogalmuk sincs arról, hogy milyen tervek forrnak az einsteini világkormány, sőt az Egyesült Nemzetek boszorkánykonyháján. Ilyen például a népgyilkossági törvény, amely látszólag a szovjet népgyilkosság ellen irányul. Néhány tisztánlátó amerikai az utolsó pillanatban leplezte le, hogy a nagy dérrel-dúrral megalkotott törvénybe titokzatos hatalmak belecsempésztek egy paragrafust. A Genocide Convention 2. paragrafusa szerint egy embercsoport tagjainak „testi vagy szellemi megsértése" csoport-gyilkosságnak minősül és öt-, vagy többévi fegyházzal büntetendő. Magyarul azt jelenti, hogy ha valaki nem tartja nagy embernek Einsteint, vagy célzást tesz származására – tehát szellemileg megsérti „Dávid szent magjának" akármelyik leszármazottját, ötévi fegyházra ítélhető.

Ezzel a törvénnyel semmi esetre sem lehet megakadályozni például az örmények vagy a magyar hadifoglyok, koreai amerikai katonák, magyar szerzetesek elpusztítását, azonban meg lehet fojtani a maradék szellemi szabadságot és tökéletesen meg lehet alapozni a világkormány uralmát. Minden tiltakozás egyszerűen genocídiumnak minősül, és aki Kahána Mózes „Dögölj meg apám" kezdetű versét kifogásolja – tehát szellemileg megsért egy Kahánát –, mint fajgyilkost börtönbe lehet vetni örök időkre. A magyar konzul, ha nem ad beutazási vízumot egy izraeli visszavándorlónak – tehát szellemileg megsérti az érzékeny lelkű polgárt –, fajgyilkosnak minősül. A legszükségesebb, leghumánusabb nemzetközi törvény ürügyén így épülne a tökéletes, totális világfölötti terror, egyetlen nép kíméletlen világuralma. A bolseviki terror helyén a másik, mely azonban semmiben nem különbözik az előzőtől, sőt a bolsevizmusnál veszélyesebb, mert láthatatlanabb, megfoghatatlanabb, s mivel kifelé nem véres, nem is vált ki olyan ellenállást, mint az előbbi.

Mindezt el kellett mondani, hogy a magyar emigráció lássa: a probléma arculata megváltozott, de a probléma megmaradt. Eljön az idő, amikor szembe kell vele nézni, a kultúrember nyugodt, humánusan látó szemével, de a szabad, független magyar bátorságával is."

És a nyolcvanas évek végén eljött az idő, amikor a magyarságnak szembe kellett volna néznie ezzel a problémával. A nagy „fantaszta és rémlátó" akkor már húsz éve egyik müncheni temetőben aludta örök álmát, kasszandrai intelmei pedig már réges-régen falra hányt borsóként peregtek le a „kommunizmus bukását" ünneplő magyarságról. Pedig Marschalkó Lajos látnok volt, ugyanúgy, ahogy őt megelőzően szegény Kuthy Lajos vagy Istóczy Győző. Mindhármukat rémlátónak tartotta a saját kora és legjobb esetben kinevették őket. Ötvenöt esztendő elmúltával a történelem igazolta minden sorát és szinte hihetetlen, hogy valaki ennyire előre láthatta a magyarságra leskelődő veszélyeket, buktatókat már 1951-ben, öt évvel az ötvenhatos forradalom és szabadságharc és 38 évvel a Szovjetunió bukása előtt. De nem hitték neki! Nem hitték, hogy létezik olyan hatalom, amely ezt a célt elérheti. Aztán jöttek – jöhettek – a magyar hazafit magukban újra felfedező egykori „állampolgárok". Jöttek a George Sorosok, a Tom Lantosok és a többi százak, ezrek és azóta is jönnek rendületlenül, mert nemrég Magyarhonban is elhangzott a jól ismert jelszó: „túl kevesen vagyunk!" És az ország tárt karokkal várta ezeket a jótevőinket, tanácsadóinkat, mert ezt megelőzőleg a nyolcvanas évek kezdetétől belülről is megkezdődött a puhítás. Előbújtak rejtekhelyükről a „demokratikus ellenzék" immár világhírű antikommunistái, a Demszky Gáborok, a Tamás Gáspár Miklósok, az Antall Józsefek, a Göncz Árpádok, az Orbán Viktorok és a többiek, hogy maguk között felosztva a terepet, tervszerűen levezényeljék itt a milliók által óhajtott rendszerváltozást. Így adódhatott, hogy mára a kommunista diktatúra egykori társutasai és haszonélvezői lettek a legnagyobb antikommunista ellenállók, Péter Gábor és hasonszőrű társai utolsó leheletükig élvezve a „rendszerváltás" biztosította kiváltságaikat, ágyban, párnák közt fejezhették be gyalázatos életüket, sőt ráadásul még díszsírhelyekben is részesültek néhányan közülük, mialatt magyar mártírok ezreinek dögtemetőkben, jeltelenül elkapart holtteste hiába várja a minden embernek kijáró végtisztességet.

Marschalkó Lajost a maga korában még a nemzeti elkötelezettségű magyarok nagy része is fantasztának tartotta, ugyanúgy, ahogy a mai tisztánlátók, a mai magyar Kasszandrák is csak hitetlenkedő mosolyokat aratnak az agymosott tömegember szemében. A magyarság tragédiájának egyik újra és újra visszatérő oka, hogy évtizedek kellenek, míg végül a saját kárán végre rádöbben valódi prófétáinak igazára.

A fáklyák sorsa, hogy másoknak világítanak, de közben magukat hamvasztják el.

D.K.

Paudits Zoltán

Kiáltvány

Zárjon be végre
e kazár bazár,
nyomorba döntő
kamat, uzsora,
és ne az legyen
az emancipált,
kinek ősidők
óta e tájék
Hazája, Hona!
Legyen igazság,
szeretet, béke,
és hű magyar kéz
írja az égre:
A Kereszt alatt
újra egyesült
és feltámadott
Árpádnak népe!

Tudós-Takács János

LIBERÁLIS, NEM „FASISZTA”!

A Magyarok Világszövetsége és vele párhuzamosan dr. Hegedűs Lóránd református püspök nyilvánosan tiltakozott a közelmúltban azon törvény ellen, amely 2006. július 1-től lehetővé tette minden 18. évét betöltött nő számára a művi meddővé tételt.

Magával a tiltakozással természetesen minden keresztény nemzeti gondolkodású ember egyetért. Ám a tiltakozásnak volt egy szépséghibája: Hegedűs püspök a 18. évét betöltött nők akaratától függő művi meddővé tételt párhuzamba állította a hitleri Németország sterilizációs törvényével, amely a gyógyíthatatlan örökletes betegségben szenvedők kötelező sterilizációját írta elő, és erre hivatkozva a kifogásolt magyarországi rendelkezést „fasiszta jelegű” törvénynek nevezte, pedig e két törvény között óriási különbség van.

Az 1934-es németországi törvény a német nép és a német egészség érdekét volt hivatott szolgálni. Az örökletes betegségben szenvedők a német lakosságnak mindössze néhány százalékát alkották, és ezek szaporodásának megakadályozása egy generáció alatt eltüntette volna ezeket a betegségeket a német nép életéből. Ezáltal lényegesen jobb lett volna az élet minősége, hiszen az örökletes betegségek eltűnése növeli az egészségesek arányszámát az összlakosságban, csökkennek az egészségesek terhei, az állam több energiát és anyagi eszközt tud fordítani egészséges állampolgárai számára, továbbá a gyógyítható betegségek kezelésére, ami tovább növeli az egészségesek arányát. Mindez jelentős hasznot hajt a nemzet közösségének, mert az egészségesek teljes testi és szellemi erejükkel képesek munkálkodni a nemzet javára.

A német sterilizációs törvény fontos jellemzője volt, hogy nem egyéni döntésre bízta, hanem állami ellenőrzés melletti orvosi diagnózishoz kötötte a sterilizációt, és – Hegedűs püspök állításával ellentétben – nem terjedt ki a sterilizálandók köre a faji és politikai ellenfelekre. Nem felel meg a valóságnak, hogy a „nácik” a zsidókat sterilizálták, amennyiben azok nem szenvedtek örökletes betegségben. Ennek ékesszóló bizonyítéka, hogy az auschwitzi táborban is szültek a zsidó nők. A sterilizáció célja nem más faj kiirtása vagy gyengítése, hanem a német faj szolgálata volt.

A német sterilizációs törvény politikai-ideológiai háttere a népi közösség értékének felismeréséből és nagyra értékeléséből fakadt: a nemzetiszocializmus egyetemes elvként hirdette, hogy a közérdek a magánérdek fölött áll, ezért a nemzet egészségének java fontosabb, magasabb rendű érték, mint az örökletes betegségben szenvedő ember joga a gyermekvállaláshoz. Ezért az előbbi érték felülírja az utóbbit. Ez a szemlélet természetesen éles ellentétben áll a liberalizmus individualista értékítéletével, az egyéni jogok túlhangsúlyozásával.

A német sterilizációs törvény nem áll ellentétben a keresztény erkölccsel sem. A Biblia tanúsága szerint (Ter 1, 26) ugyan Isten a teremtéskor ezt a parancsot adta az ősszülőknek: „Sokasodjatok és szaporodjatok, és töltsétek be a Földet”, de – ahogy erre a legnagyobb keresztény hittudós, Aquinói Szent Tamás rámutat – „A nemzésről adott isteni parancs az egész emberiségre vonatkozik… Ezért az emberek sokaságáról elégséges módon gondoskodva van, ha a nemzési feladatot egyes emberek teljesítik.” (Summa Theologiae, II-II, q 152, a 2, ad 1). Vagyis a gyermeknemzés és a megtermékenyülés nem minden egyes ember természetjogi kötelessége, s ebből következik, hogy a hozzá fűződő jog sem abszolúte elidegeníthetetlen, hanem az állam által a közjó érdekében korlátozható.

Ezzel teljes összhangban tanítja ugyan Szent Tamás: „Noha az egyénnek egy szervtől való megfosztása ellentétben áll a megcsonkított személy egyedi természetével, mégis összhangban áll a közjót figyelembe vevő természetes ésszel.” (Ugyanott, II-II, q 65, a 1, ad 1.). S ami az egy bizonyos szervtől való megfosztásra, illetve csonkításra is érvényes, értelemszerűen áll a sterilizációra, amely még csak nem is foszt meg nemi szervtől, hanem csak annak egyik funkcióját akadályozza.

A német sterilizációs törvénnyel éles ellentétben áll a 18. életévet betöltött nők számára a művi meddővé tételt lehetővé tevő törvény, amellyel a saját elhatározásuk alapján élhetnek a nők, függetlenül attól, hogy betegek-e vagy egészségesek. Már ebből is látható, hogy ez a törvény nem a nemzet életét és egészségét szolgálja, hanem éppenséggel élet- és egészségellenes, hiszen lehet, hogy éppen a legegészségesebb nők döntenek a művi meddővé tétel mellett. Ezenkívül az állami kontroll és korlátozás teljes hiánya miatt előre nem lehet felbecsülni, hogy ez a lakosság hány százalékát fogja érinteni, hiszen teljesen az egyéni döntésre van bízva. A közjónak semmi hasznot nem hajt, sőt a jelenlegi magyarországi viszonyaink között (amikor az alacsony születésszám következtében nemzetünket a kihalás veszélye fenyegeti) kifejezetten káros a közjóra. Ideológiai háttere egyértelműen liberális: az egyéni jognak a közjó figyelembe vétele nélküli kiterjesztésén alapul. Ellentétben áll a keresztény erkölccsel is, mert a „sokasodjatok és szaporodjatok” isteni parancs teljesítéséről való végleges lemondás erkölcsileg egyedül igazolható oka a közjó érdeke, ami az egyéni döntésre bízott művi meddővé tétel esetén nem áll fenn.

Világos tehát, hogy a német sterilizációs törvény és az általunk elutasított, szóban forgó magyarországi törvény között pontosan annyi a különbség, mint általában a közösségi értékeken nyugvó nemzetiszocializmus és az individualista liberalizmus között. Összekeverni a kettőt, és „fasiszta” törvénynek nevezni a művi meddővé tételt egyéni döntéstől függővé tevő, ízig-vérig liberális gyökerű törvényt annyi, mint egyenlőségjelet tenni a nemzetiszocializmus és a liberalizmus között! Megdöbbentő, hogy a keresztény nemzeti táboron belül ilyen prominens fórum és prominens személyiség részéről kell tapasztalni ezt a fogalomzavart!

Mindaz, aki az említett törvényt „fasiszta jelegű” törvénynek minősíti, hármas hibát követ el:

1. Logikai hibát, mert két, egymásnak ellentmondó gyökerekből eredő törvényt azonosít, s ezáltal végső soron a legfőbb logikai alapelvvel, az ellentmondás elvével kerül szembe, amely szerint semmi sem lehet azonos a maga ellentmondásával. (Azt már csak mellékesen jegyezzük meg, hogy a német nemzetiszocializmus lényegesen különbözik az olasz fasizmustól, amely semmilyen sterilizációt nem írt elő.)

2. Történelmi hibát, mert történelmi tény, hogy a német sterilizációs törvény kizárólag az örökletes betegségben szenvedőkre vonatkozott, és nem az idegen fajúak vagy más politikai nézetet követők kiirtására irányult.

3. Politikai hibát, mert egyetlen liberális beállítottságú személy sem fog elvetni egy liberális jellegű törvényt amiatt, hogy a „fasiszta” címke van ráragasztva! Ezt a politikai hibát – sajnos – széles körben elkövetik jobboldalinak mondott politikusok, tévesen azt hívén, hogy mindent letaglózó, perdöntő érv a maguk igaza mellett, ha állításuk ellentételét „fasisztának” minősítik. A józan ész és a becsület egybehangzó következtetése viszont az, hogy a legjobb politika a tényeket tiszteletben tartó, igazmondó politika!

A keresztény nemzeti gondolkodónak erkölcsi kötelessége, hogy a hamis párhuzamra akkor is rámutasson, ha a tévedést általa tisztelt, egyébként nagy tudású személy követi el. Megköveteli ezt az Igazság szentsége. Ide is vonatkozik Arisztotelész bölcsessége: „Szókratész a barátom, de még inkább barátom az Igazság.”

Henry Makow Ph. D.

POLITIKAILAG INKORREKT TANÁCSOK FIATALEMBEREKNEK

Az én életem rosszul működött 50 éves koromig, mert naiv módon elfogadtam a tömegmédia által hirdetett feminista előfeltevéseket. Sohasem jutott eszembe, hogy a pénzügyi elit egy olyan háborúban vesz részt, amely azért folyik, hogy destabilizálja a társadalmat a heteroszexuális szerepek lealacsonyítása által. A hagyományos család ellen ez a gyűlölettől átitatott támadás ma is változatlanul folytatódik. A cél egy totalitárius világrend megteremtése, ahol az ész irányítását a térden felüli csizma helyettesíti.

A férfiak millióihoz hasonlóan engedtem, hogy „kihozzon a sodromból” a szexuális felszabadulás és a feminizmus, ahelyett, hogy férj és apa lettem volna. Szabadosan éltem a szexuális életemet és kerestem az „identitásomat”. A szex és az identitás gyakran összekeveredett. Nem értettem meg, hogy a férfiak azáltal válnak éretté és találnak irányt és célt maguknak, hogy vállalják a házasság és a család felelősségét. Ennek eredményeként érzelmi fejlődésem megrekedt és elmulasztottam az alkalmat, hogy családom legyen.

Ami alább következik, az az elit feminista propaganda ellenmérge. Nem szeretném, hogy a fiatalemberek ugyanabba a csapdába essenek.

1. Egy erős és szerető család létrehozása talán a legmagasabb rendű cél, amelyre egy fiatalember törekedhet. Ez az a természetes folyamat, amely által a férfiak (és nők) egy életen át fejlődnek. Így találjuk meg a szerelmet és a közvetlenséget. Ez nem adatik meg mindenkinek, de ez a boldogság útja a legtöbb ember számára.

2. Ne hallgass többé a médiára vagy a korszellemre. „Bízzál magadban.” Emerson mondja az „Önbizalom” (1841) című művében: *„Aki férfi akar lenni, annak nonkonformistának kell lennie.”* Mit mondanak neked az ösztöneid? Például én mindig tudtam, hogy magamnak szeretnék irányt szabni, de a feminizmus megtiltotta ezt. *Engedelmeskedjél az egészséges ösztöneidnek.*

3. A munkádat tedd (és ne a nőket) a szenvedélyeddé. *A munka a férfi gerince.* A férfiak egy feladat jó teljesítéséből nyernek önbizalmat, jutalmat és elismerést. A nők megpróbálnak majd a férfi és a munkája közé ékelődni, de ne hagyd őket. Ne engedd senkinek és semminek, hogy akadályozza a hajlamodat. A nők nem tisztelik azokat a férfiakat, akik őket teszik meg elsőnek a maguk életében. A munkád meg fog tartani téged az utadon és segít elkerülni a kísértést.

4. Társadalmunk a szexet, szerelmet és a női szépséget álvallássá teszi, annak érdekében, hogy eltereljen és manipuláljon minket. A szex és a szépség gyorsan unalmassá válnak. A varázslat véget ér. Az igazi szerelem hosszú idő alatt alakul ki, és bizalmon meg gondoskodáson alapul.

5. Ne csodáld a szép nőket. Ők éppen olyan gyarlók, mint bárki más, de problematikusabbak, mert úgy érzik méltán tartják magukat többre. Senkit se vegyél feleségül pusztán szexuális elragadtatás hatására. Sohase mutass gyengeséget az udvarlás során: ne mutatkozzál lelkesnek. A nők ezt gyengeségnek értelmezik. Őrizd meg a méltóságodat. *Semmi sem táplálja gyorsabban a tiszteletet, mint az elutasítás.* A férfiak azt hiszik, hogy őket a kiváló tulajdonságaik miatt fogják szeretni. Ez nem így van. A nők azokat a férfiakat keresik, akik számukra *a biztonság* érzését megadják. Ők azokat a férfiakat kívánják, akik magabiztosságot sugároznak. Ha bizonytalan vagy, ne feledd, sok nő még bizonytalanabb, mint te.

6. Most, hogy 55 éves koromban kiemelkedtem a hormonális ködből, képes vagyok meglátni, hogy a szex ámítás, és valójában kisebb része az életnek. A szexuális frusztrációt arra használják, hogy eltereljenek és eladjanak minket. Az emberek nem lennének frusztráltak, ha fiatal korban kötnének házasságot és alapítanának családot, ahogy az ▶

Ted Pike tiszteletes

A HOLOCAUST-REDUKCIONISTÁK LEROHANÁSA: A KERESZTÉNYEK JÖVENDŐ ÜLDÜZTETÉSÉNEK BALJÓS ELŐJELE

Manapság az olyan kanadai keresztényeket, akik nyilvánosan kritizálják a homoszexualitást, vagy a zsidó vezetőket teszik felelőssé a keresztre feszítésért, valószínűleg „gyűlölet-bűnözés" miatt vonják felelősségre. Azonban 1971-ben, amikor a B'nai B'rith Canada és a Kanadai Zsidó Kongresszus rávették a Parlamentet a gyűlöletellenes törvény megalkotására, ezek a zsidó szervezetek tartottak, hogy ez riadót fúj a keresztényeknek. Ehelyett a gyűlöletellenes törvényt olyanok ellen kezdték alkalmazni, akiket valószínűleg legkevésbé véd a társadalom: a holocaust-redukcionisták ellen: azok ellen, akik a zsidó holocaust áldozatainak számát hatmillió alá csökkentik.

A következő 30 évben a kanadai nyilvánosság passzívan nézte végig, ahogy a sajtó kipellengérezte Malcolm Ross-t, Doug Collins-t, Ernst Zündel-t és másokat, akiket gazdaságilag is kimerítettek a bíróságok gyűlölet-bűncselekmények vádjával, mert ők azt kutatták, hogy a zsidó holocaust áldozatainak száma lehetett-e kevesebb hatmilliónál.

Aztán az ezredforduló táján a B'nai B'rith gyűlöletbűncselekmény rendőrsége a keresztények ellen fordult. Több eljárást folytattak le a keresztények, (főleg a homoszexualitás kritikusai) ellen az utóbbi öt évben, mint az azt megelőző 30 év alatt a holocaust-redukcionisták ellen. Napjainkban Ernst Zündel és Germar Rudolf holocaust-redukcionistákat deportálták abból az Amerikából, amelyről ők azt hitték, hogy biztonságos menedék. Németországban folytatnak ellenük büntetőeljárást azzal a váddal, hogy megsértették Németország B'nai B'rith gyűlöletellenes törvényét, amely „gondolatbűncselekménynek" nyilvánítja azt, ha valaki csökkenti a zsidó holocaust áldozatainak hatmilliós számát.

David Irvinget a világ talán legismertebb és legtiszteltebb holocaust-redukcionistáját bebörtönözték Ausztriában a B'nai B'rith gyűlölettörvény alapján.

Siegfried Verbecke-t, a kevésbé ismert belga redukcionistát letartóztatták Hollandiában, és Németországba fogják deportálni – bár ő nem német állampolgár, egy német bíró nemzetközi letartóztatási parancsot bocsátott ki ellene a holocaust-redukció német bűncselekménye miatt.

A múlt év szeptember 19-én a rendőrség megrohamozta Vincent Reynouard belga redukcionista házát. Őt több, mint 3 órán át vetették alá ellenséges kihallgatásnak. Reynouard-t csak akkor engedik szabadon, ha benyújt egy pszichiátriai szakvéleményt, és felhagy minden holocaust-redukcionista tevékenységgel.

A cionista „igazságszolgáltatás" hosszú keze

2004. június 20-án a *Jerusalem Post* beszámolt arról, hogy az izraeli Knesszet felhatalmazta Izrael államot, hogy bűnözőnek tekintsen bárkit a világon, aki nyilvánosan csökkenti a hatmilliós számot. Ezzel felhatalmazták a kormányt, hogy az ilyen állítólagos „gyűlöletbűnözők" kiadatását kérhesse bármely országtól. Az Izraelbe látogató ilyen személyeket Izrael őrizetbe veheti, eljárhat ellenük és bebörtönözheti őket.

Miután a német és osztrák bíróságok eljártak Rudolf és Zündel ellen, Izrael kérheti az ő kiadatásukat, hogy Izraelben feleljenek „bűncselekményeikért". Az Egyesült Államoknak nincsenek gyűlölettörvényei, mégis hozzájárult Rudolf és Zündel deportálásához. Németországnak és Ausztriának van gyűlölettörvénye, ezért még valószínűbb, hogy eleget tesz Izrael lehetséges követelésének.

Láthatóan most vagyunk a Knesszet deportálási programjának első szakaszaiban. Most idomítják a nyilvánosságot, bárki deportálásának helyeslésére, aki kétségbe vonja a cionizmus kétes „holocaust-valóságát".

Azonban holnap már nemcsak a holocaust-redukcionistákat, hanem a keresztényeket is idegen bíróságok elé fogják állítani. A Knesszet számára egy sokkal nagyobb bűn is létezik, egy olyan bűn, amely szerintük felmérhetetlenül nagy fizikai és lelki szenvedést okozott a zsidóknak az utóbbi két évezredben. Ez az Újszövetségben gyökerező azon vád, mely szerint a zsidók voltak felelősek Krisztus keresztre feszítéséért. A Knesszet szerint a holocaust volt az eredménye az Újszövetség évszázados előítéletének, amely a zsidókat „Krisztus gyilkosainak" nevezte.

Természetesen az Újszövetség Krisztus haláláért a zsidó vezetőket és az általuk felheccelt tömeget hibáztatja (ApCsel. 2, 36: 3, 13-15 stb.) Következésképpen a mai aljas zsidó vezetők az Újszövetséget „gyűlöletirodalomnak" tekintik. Eszerint az Újszövetségben hívő keresztények milliói antiszemiták.

Kit deportálnak legközelebb?

Ma a Knesszet azt kívánja, hogy a holocaust-redukcionistákat üldözzék és szállítsák Izraelbe. De mi lesz holnap? A „keresztény antiszemitizmus" sokkal nagyobb vádja alapján elkerülhetetlen, hogy a Knesszet az ilyen antiszemitákat is bűnözőknek nyilvánítsa.

Fontos, hogy Krisztus a hívők utolsó időkre eső szenvedéséről szólva azt állítja, hogy az ilyen elnyomás a gonosz zsidó vezetőktől fog kiindulni, és hogy keresztényeket deportálhatnak Izraelbe eljárás végett. Krisztus azt mondta, hogy ők „átadnak titeket a bíróságoknak (a Szanhedrin-nek), és meg fognak korbácsolni titeket a zsinagógákban" (Márk 13:9). Azonban az ADL/B'nai B'rith-nek az USA új antiszemitizmus-ügyi főosztálya számára megfogalmazott „*Jelentés a globális antiszemitizmusról*" című irománya szerint a B'nai B'rith azt állítja, hogy nemcsak azok antiszemiták, akik szerint zsidók ölték meg Krisztust 2000 évvel ezelőtt, hanem azok is, akik „erősen" kritizálják a zsidókat, a zsidó ügyeket, a zsidó vezetőket vagy Izraelt.

Ez azt jelenti, hogy nemcsak a bátor keresztényekre és lelkészekre, hanem talkshow-moderátorokra, kiadókra, békeaktivistákra is bebörtönzés vagy deportálás vár. Ez nem elméleti veszély; ez már megtörtént olyanokkal, akik csökkentették a holocaust áldozatainak számát.

Azonosítanunk kell az ellenségünket

Az ADL-t és a Knesszetet nem fogják visszatartani az Amerikai Bevándorlási Hivatalhoz, a Legfelsőbb Bírósághoz, vagy Németországhoz intézett tiltakozások. Azonban visszatartja őket, ha a széleskörű nyilvánosság tud szerepükről a gyűlöletellenes és deportálási törvények megalkotásában.

Az ADL a keresztény civilizáció megsemmisítésére irányuló programját csak a kulisszák mögött tudja folytatni. Ha az amerikai hazafiak csupán reagálnak az ADL kezdeményezéseinek hatásaira, azonban nem azonosítják e bajok forrását, akkor nem ássák alá az ADL erejét. Nem elég levágni a gonosz ADL-törvénykezés csápjait, mert a közmondásos poliphoz hasonlóan az ADL folytatja áskálódását a kongresszusban és a sajtóban, és újabb támadásokat intéz a szabadság ellen.

El kell jutnunk e keresztényellenes szörny szívéig és bátran le kell lepleznünk a gyűlölettörvények és deportálási követelések mögött zajló ADL/Knesszet összeesküvést. Csak az összeesküvés széles körű nyilvános ismerete által tud nemzetünk ellenállni a növekvő nyomásnak, hogy alávesse magát a nemzetközi gyűlölettörvénykezésnek.

Az elmúlt évszázadok gonosz zsidó vezetői „Isten választott népeként" immunitást élveztek a legtöbb evangelizáló kritikájától. Ennek meg kell változnia. Ideje, hogy véget érjen a keresztények és az ilyen vezetés álszent szövetsége. Ha ez nem történik meg, akkor felfal minket a szörny, melynek születésénél mi is ott bábáskodtunk.

(*Ford. Lesetár Péter*)

▶ 1950-es években tették. A nők akkor menjenek férjhez és szüljenek gyermekeket, mielőtt egyetemre mennek: a férfiak az életpályájuk megkezdése után nősüljenek.

7. A társadalom a szex rabja. Az atmoszféra szexualizálódott. Az emberi viszonyok leértékelődtek. A szex-függőség elleni küzdelem legjobb eszköze a házasságkötés. A szexuális szabadosság nem kívánja a szexet (mert már birtokolja). Én most boldog házas ember vagyok és a külső kísértést tolakodónak érzem. Nevezzék bár férfi menopauzának, de én elcsavarom a csatornát.

8. Ne vegyél el olyan nőt, aki a családjával együtt nem téged tekint *első számú értéknek*. Osztozkodni akarsz a feleségeden a főnökével? Ha van egy életcélod, miért akarsz elvenni olyan valakit, aki nem tűri el azt? Vagy *verseng veled* az ő „előjegyzési naptára"? A szerelem piacán a férfiaké a hatalom. A mi termékenységünk háromszor akkora, mint az övék. Mi vagyunk a vevők. Bőséggel vannak szép nők.

9. Az igazi nők szerények. Férjüket és gyermekeiket maguk elé helyezik. Kerüld az olyan nőket, akik vetélkednek, uralkodnak, kritizálnak vagy panaszkodnak. Kerüld az olyan nőket, akik túlzottan sikerre törekvők. Ne csüngjél megközelíthetetlen nőkön. Ők nem olyan különlegesek, mint gondolod. Válassz olyan feleséget, aki kiegészít téged és jó társad. Válassz olyat, aki jó anya akar lenni.

10. Birtoklónak lenni természetes dolog. Egy férfi birtokolni akar egy nőt. A nők azt óhajtják, hogy birtokolják őket. Azt mondjuk, hogy a szerelmi aktusban egy férfi „birtokol" egy nőt. A teljes szerelem annyi, mint teljes birtoklás. Ez nem ugyanaz, mint az uralkodás. Ez kölcsönös bizalmon és szerelmen alapuló partnerség.

11. Úgy gondoljál a spermádra, mint az egyedülálló szellemedre és lényegedre. Rá akarod bízni azt egy közönséges vagy középszerű nőre, csak azért, mert vonzó? Eszményi esetben csak olyan nővel folytatnánk szexuális kapcsolatot, aki gyermekeink anyja akar lenni. Ezért volt fenntartva a szex a házasságra.

12. A média megtéveszt bennünket a gyermekekkel kapcsolatban. Hányszor látjuk a gyermekeket igazán pozitív fényben bemutatva? Mint angyalokat, ahogy ők gyakran azok? Az általunk szeretett dolgok tesznek igazán gazdaggá. A legmagasabb rendű szeretet a férj és a feleség, valamint a szülők és gyermekek között van.

13. Ne vesztegesd az időt „Isten keresésére". Istent azáltal találjuk meg, hogy szolgáljuk és engedelmeskedünk Neki. Isten a jó és rossz iránti érzékünk, valamint az abszolút igazság, igazságosság és szeretet eszményein keresztül nyilatkozik meg. Nem vagyunk emberek, ha nem vagyunk hajlandók feláldozni „önmagunkat" Istennek (vagyis engedelmeskedni Neki). Az igazság szabaddá tesz, még akkor is, ha az igazság a jelenlegi rabszolgaságunkkal kapcsolatos.

Mindebből sok minden közismert volt, amikor gyermek voltam az 1950-es években. Az eltelt évek során az elit fokozatosan aláaknázta a természetes renddel kapcsolatos ismeretünket. Még most is ezt teszi a homoszexualitás pártfogolása által, ami magában foglalja a feminizmus álruhájában jelentkező leszboszi szerelmet is.

Egy olyan vezető réteg, amely félelmet és zavart idéz elő a nemek között, a szabadszerelmet reklámozza és a család felbontásán fáradozik, nem viseli a szívén az ország igazi érdekét.

A mi feminista politikai, kulturális és gazdasági „vezetőink" közül sok erkölcsi prostituált, rászedett árulók és gyakran annál is rosszabbak. Azzal állunk ellen nekik, hogy erős, egészséges családokat alapítunk és gyermekeinket egészséges értékekben részesítjük.

(Ford. Tudós-Takács János)

Léon Degrelle

HITLER SZOCIÁLIS FORRADALMA

A német munkásoknak kedvező első munkareformok egyike a fizetett évi szabadság létrehozása volt. A Francia Szocialista Népfront 1936-ban azt a látszatot akarta kelteni, hogy tőle ered a fizetett szabadság koncepciója: szűkmarkúan évente mindössze 1 hét, de a gondolat valójában Adolf Hitlertől eredt, 1933-as hatalomra jutásának első hónapjában, és kétszer, illetve háromszor olyan nagylelkűen, mint a francia elgondolás.

Ettől kezdve minden gyári munkásnak törvényes joga lett a fizetett szabadság. Korábban a fizetett ünnepek (ahol egyáltalán alkalmazták azokat) nem haladtak meg 4-5 napot, és erre a fiatal munkások közel fele nem volt jogosult. A szabadságokat nem vaktában adták ki, és a legfiatalabb munkásoknak bőkezűbben biztosítottak időt. Ez emberséges cselekedet volt: egy fiatalembernek nagyobb szüksége van pihenésre és friss levegőre életereje fokozásához a felnőtté válásának küszöbén. A tizenkét napos alapszabadság 25 éves kortól kezdve 18 napra növekedett. A vállalatnál eltöltött 10 év után a munkások 21 napot kaptak: háromszorosát annak, amennyit a francia szocialisták akartak adni országuk munkásainak 1936-ban.

Lehetséges, hogy ezeket a számokat meghaladták az ezt követő több mint fél évszázad során, de 1933-ban ezek messze felülmúlták az európai normákat. Ettől kezdve a túlórákért nem a szokásos óradíjat fizették, mint abban az időben minden más helyen Európában. Magát a munkanapot a 8 órás elviselhető normára csökkentették, mivel a 40 órás hetet is Európában először Hitler kezdeményezte. Ezen törvényes határon túl minden egyes további óráért jelentősen növelt munkabért kellett fizetni. Egy további újításként munkaszüneteket iktattak közbe, minden nap két órát, hogy a munkás relaxálódhasson és használhassa a játszótereket, amelyeket a nagy gyáraknak biztosítaniuk kellett.

Ettől kezdve egy alkalmazott elbocsátása nem lett pusztán a munkaadó belátására bízva, mint korábban, amikor a munkásoknak a biztonságos munkához való jogai nem léteztek. Hitler gondoskodott, hogy ezek a jogok pontosan írásban legyenek rögzítve. A munkaadónak minden elbocsátást négy héttel korábban kellett közölnie. Az alkalmazott két hónapon belül tiltakozást jelenthetett be. A „Munka Becsülete" törvényszék azután megsemmisíthette az elbocsátást. Mi volt a „Munka Becsülete" törvényszék? A „Szociális Becsület" törvényszéknek is nevezett intézmény a harmadik volt a jogi védelem három nagy eleme közül, amelyet minden német munkás igénybe vehetett. Az első a „Bizalom Tanácsa", a második a „Munka Bizottság" volt.

A „Bizalom Tanácsá"-nak az volt a feladata, hogy felügyelje az igazi közösség létrehozását és fejlődését az igazgatás és a munka között. A birodalmi törvény szerint „minden vállalatban a munkaadó és a vállalat feje, az alkalmazottak és a munkások, a vállalat összes személyei együttesen dolgoznak a vállalkozás célja és a nemzet közjava érdekében".

Ettől kezdve sem a munkás nem volt a munkaadó önkényének áldozata, sem a munkaadó nem volt kiszolgáltatva a politikai célzatú sztrájkok zsarolásának. A birodalmi munkatörvény 35. cikkelye kimondta: „Egy árja vállalati közösség minden tagja olyan felelősséget vállal, amilyet a mondott közös vállalkozásban elfoglalt helyzete megkövetel." Más szóval: a társaság, illetve vállalat élén egy élő, lélegző, irányítással megbízott vezető áll, és nem egy feltétlen hatalommal rendelkező pénzeszsák. „A közösség érdeke megkövetelheti, hogy egy alkalmatlan vagy méltatlan munkaadó leváltható legyen."

Ettől kezdve a munkáltató nem volt megközelíthetetlen és mindenható személy, aki önhatalmúlag szabja meg a munkatársai felvételének és elbocsátásának feltételeit. Ő is alá lett vetve a munkahelyi szabályoknak, amelyeket neki pontosan úgy tiszteletben kell tartani, mint a legutolsó alkalmazottjának. A törvény csak annyi tiszteletet és felelősséget biztosított a munkáltatónak, amennyit kiérdemelt.

Minden olyan vállalatnak, amely 20 vagy több személyt foglalkoztatott, rendelkeznie kellett a maga „Bizalom Tanácsával". A fenti törvény 1934. március 10-i végrehajtási utasítása így rendelkezett: „A személyzetet fel kell szólítani, hogy titkos szavazás keretében döntsön az összeállított lista mellett, vagy ellen. Minden 21 éves, vagy annál idősebb alkalmazott (az ipari tanulókat is beleértve) részt vesz a szavazásban."

A korábbi rezsim vállalati tanácsaival ellentétben a „Bizalom Tanácsa" már nem egy osztály eszköze volt, hanem az osztályok egyik munkaközössége, amely a munkatársak megbízottjaiból és a vállalat vezetőjéből tevődött össze. Az egyik nem volt képes működni a másik nélkül. A hajdani riválisok arra lettek késztetve, hogy összehangolják az érdekeiket, és közös megegyezéssel lefektessék a munkafeltételeket meghatározó szabályokat.

Marcel Laloire, a belga szerző, aki közvetlen tapasztalatból figyelte meg a Birodalomban a munkafeltételeket, ezt írta: „A Tanácsnak az a kötelessége, hogy kölcsönös bizalmat alakítson ki a vállalaton belül. Javasolja az összes intézkedéseket, amelyek a vállalat munkavégzésének javítására és az általános munkafeltételek szabványaira vonatkoznak, különösen azokat, amelyeknek az a célja, hogy erősítse a szolidaritás érzését a tagok, valamint a tagok és a vállalat között, továbbá, hogy javítsa a vállalati közösség tagjainak személyes helyzetét. A Tanácsnak az is a kötelessége, hogy közbelépjen a viták eldöntése végett. A Tanácsot meg kell hallgatni a munkahelyi szabályokon alapuló bírságolás előtt."

A Munka Tanács tagjainak a kötelességeik vállalása előtt esküt kellett tenniük az összes munkatársaik előtt, hogy „kötelességeiket minden személyes érdektől eltekintve, kizárólag a vállalat és minden állampolgár javára teljesítik, és a magatartásukban és életmódjukban a vállalat mintaszerű képviselőjeként szolgálnak". (A törvény 10. cikkelye, 1. §) Minden április 30-án, a nagy nemzeti munka-ünnep előnapján a Tanács tagjainak kötelezettségei megszűnnek, és a tanácsok megújulnak, kizárva ezzel a konzervativizmust, megkövülést és a tisztségeket viselők esetleges fennhéjázását, akik azt gondolhatnák, hogy őket nem érheti kritika.

A vállalat fizetést köteles folyósítani a Bizalom Tanácsa tagjainak, éppen úgy, mintha a munka területén lennének alkalmazva, és „vállalnia kell a Tanács feladatainak rendszeres teljesítéséből származó minden költségük fedezését".

A másik szervezet, amely biztosítani kívánta az új német szociális rendszer rendezett fejlődését, a „munkások Megbízottainak" intézménye volt. Ők lényegében a tanácsadók és döntőbírók szerepét töltötték be. Amikor a fogaskerekek csikorogtak, ők voltak azok, akiknek alkalmazniuk kellett a kenőolajat. Nekik kellett gondoskodniuk arról, hogy a Bizalom Tanácsa harmonikusan működjön annak érdekében, hogy egy adott vállalat szabályai betű szerinti értelemben érvényesüljenek.

Ez a szervezet a Birodalom egész területét felölelő 13 nagy kerületre oszlott. Mint döntőbírák nem függtek sem a tulajdonosoktól, sem a munkásoktól. A maguk területén teljes függetlenséget élveztek. Tagjaikat az állam nevezte ki, amely a vállalat minden tagjának és az egész társadalomnak érdekeit képviselte.

Annak érdekében, hogy a döntőbírák ítéletei sohase legyenek megalapozatlanok, illetve önkényesek, a „Szakértők Konzultatív Tanácsának" útmutatására kellett támaszkodniuk. Ez a Konzultatív Tanács 18 tagból állt, akiket a gazdasági élet különféle ágaiból válogattak össze, minden egyes kerület különféle érdekeinek képviseletére.

A döntőbírói döntések objektivitásának további biztosítására egy harmadik intézményt helyeztek a Bizalom tanácsa és a 13 megbízott fölé: a Szociális Becsület Törvényszékét.

Így 1933-tól kezdve a német munkásnak egy igazságosságot biztosító rendszer állt a rendelkezésére, amelyet sajátosan az ő számára hoztak létre, és ez elítélhette az árja vállalati közösség eszményén alapuló szociális kötelességek minden súlyos megsértését. A szociális tisztesség ilyen megsértésének példájául szolgálnak azok az esetek, amelyek során a munkáltató a hatalmával visszaélve rosszindulatot tanúsított a beosztottjaival szemben, vagy amikor a dolgozók veszélyeztették a munka harmóniáját rosszindulatú agitációval, illetve a Tanács tagjai közhírré tettek a vállalatra vonatkozó olyan bizalmas információt, amellyel a kötelességeik teljesítése során ismerkedtek meg. Tizenhárom „Szociális Becsület Törvényszéket" hoztak létre, a 13 bizottságnak megfelelően.

Az elnöklő bíró nem volt fanatikus: hivatásos bíró volt, aki a viták fölé emelkedett. Eközben az érintett vállalat nem volt kihagyva az eljárásból: a bírót két segédbíró támogatta: az egyik a vezetőséget képviselte, a másik a Bizalom Tanácsának egyik tagja volt.

Ez a törvényszék, éppen úgy, mint minden más törvényes bíróság, a döntései érvényesítésére megfelelő eszközökkel rendelkezett. De voltak finom eltérések. A döntések enyhébb esetekben a rosszallás kifejezésére korlátozódhattak. De a bűnös felett 10 000 márkáig terjedő bírsággal is sújthatták. A többi sajátos szankció a szociális körülményekhez alkalmazkodott. Ilyenek voltak: az alkalmazás megváltoztatása, illetve a vállalat vezetőjének vagy ügynökének elbocsátása, aki kötelességmulasztást követett el. Vitatott döntés esetén a jogi vitát felterjesztették a Berlinben székelő Legfelsőbb Bírósághoz, amely a jogvédelem negyedik szintjét jelentette.

Ettől kezdve tudta a munkás, hogy nincs többé engedélyezve a fizikai erejének rosszhiszemű kizsákmányolása vagy a becsületének megsértése. A közösség számára bizonyos kötelezettségeket kellett teljesítenie, de azok olyan kötelességek voltak, amelyek a vállalat minden tagjára (az igazgatótól a küldönc fiúig) egyaránt vonatkoztak. A német munkásoknak végre világosan rögzített szociális jogaik voltak, amelyeket a Munka Bizottsága ítélt meg, és Becsület Törvényszéke juttatott érvényre.

Az első eredményeket már 1933 végén érezni lehetett. A gyárak és a nagy és kis üzemek megújultak, illetve átalakultak a tisztaság és higiénia legszigorúbb mércéinek megfelelően. A gyakran tönkrement belső tereket megnyitották a fénynek: játszótereket hoztak létre: a többi területeket megközelíthetővé tették, ahol kényelmesen lehetett társalogni és lazítani a pihenő periódusokban: az alkalmazottaknak étkező és megfelelő öltözködő helységet hoztak létre.

Idővel, azaz három éven belül ezek az eredmények olyan méreteket öltöttek, amelyek korábban elképzelhetetlenek voltak. Több mint 2000 gyárat hoztak rendbe és szépítettek meg: 23 000 munkahelyet modernizáltak: 800 épületet jelöltek ki kizárólag összejövetelek számára: 1200 játszóteret létesítettek: 13 000 egészségügyi létesítményt hoztak létre folyóvízzel, 17 000 éttermet nyitottak meg. Nyolcszáz kormányzati és 17 300 helyi felügyelő támogatta és folyamatosan szorosan felügyelte ezeket az újításokat és létesítményeket.

A nagy ipari létesítményeket ezen felül nemcsak arra kötelezték, hogy mindenfajta sportolásra alkalmas területeket alakítsanak ki, hanem ellássák azokat úszómedencékkel is. Németország hosszú utat tett meg az arcmosó teknőktől és az idő előtt megöregedett, halálra fáradt munkásoktól kezdve, akik piszkos udvarokba zsúfolódtak a munkaszüneti időkben.

A munkásosztály természetes fejlődésének biztosítása végett fizikai oktató kurzusokat hoztak létre a fiatalabb ▶

▶ munkások számára. A technikai gyakorlatokra ugyanilyen hangsúlyt helyeztek: technikai kurzusok, munkásiskolák és szakmai vizsgák százait működtették. A legjobb munkások részére vetélkedő vizsgákat rendeztek, és nagy díjakkal jutalmazták a nyerteseket.

A fiatalabbak és idősebbek érdekében Hitler nagyszabású nyaralási szervezetet hozott létre a munkások számára. Nagyszerű cirkáló hajókat építettek. Speciális vonatok szállították a nyaralókat a hegyekbe és a tengerpartra. A számtalan munkásturistát szállító vonatok által megtett út csupán néhány év alatt ötvennégyszerese volt a Föld körüli utazásnak!

E népi kirándulások költsége jelentéktelen volt, a Birodalmi Bank által jóváhagyott, nagymértékben csökkentett díjszabásnak köszönhetően.

Hiányosak voltak némileg ezek a reformok? Némely reformban tévedések és baklövések is előfordultak? Lehetséges. De mit számított egy baklövés a mérhetetlen nyereségek mellett?

Hogy a munkásosztály ezen átalakulásának tekintélyuralmi mellékíze volt? Ez szóról szóra igaz. De a német nép beteg volt és belefáradt a szocializmusba meg az anarchiába. A parancsuralmat egy cseppet sem érezte kellemetlennek. A nép valójában mindig is azt szerette, ha egy erős ember vezeti. Egy dolog biztos: az 1933-ban csaknem kétharmad részben nem-nemzeti szocialista munkásosztály teljesen megváltozott.

Marcel Laloire, a belga szerző megjegyzi: „Ha Németország városain átutaznak és meglátogatják a munkáskörzeteket, a gyárakat, a gyári udvarokat, csodálkozni fognak, mert azt tapasztalják, hogy rengeteg munkás viseli a hitleri jelvényeket, és rengeteg horogkeresztes, fekete-vörös zászlót fognak látni a legnépesebb munkáskörzetekben." A Hitler által a Birodalom minden munkása és munkáltatója számára szervezett „Munka Frontot" legnagyobb részt kedvezően fogadták.

A Nemzeti Munkaszolgálat izmos fiatal legényeinek acélásói már észrevehetően csillogtak a műutak mentén. A Hitler által a semmiből létrehozott Nemzeti Munkaszolgálat néhány hónap alatt abszolút egyenlőségben, ugyanabban az uniformisban hoztak össze a milliomosok és a legszegényebb családok fiait. Mindannyiuknak ugyanazt a munkát kellett végezniük, ugyanannak a fegyelemnek voltak alávetve, sőt ugyanazon élvezetekben részesültek és azonos fizikai és erkölcsi fejlődésen mentek keresztül. Azonos munkahelyeken, azonos lakónegyedekben tudatosodott bennük a közösségi érzés, és kellett jutniuk egymás megértésére, és eltűntek a régi osztály- és kaszt-előítéleteik. A Nemzeti Munkaszolgálathoz való csatlakozás után valamennyien úgy kezdtek élni, mint bajtársak. A munkások tudták, hogy a gazdag ember fia nem szörnyeteg, és a gazdag családból származó fiatal legény tudta, hogy a munkás fia ugyanolyan tisztességes, mint bármely más fiatal társa, aki születésénél fogva nemesebb nevelésben részesült. A szociális gyűlölködés eltűnt, és egy szociálisan egységes nép született.

Hitler már nem úgy léphetett be a gyárakba, mint előtte az úgynevezett jobboldali emberek. Számára nem volt kockázat abban az időben a munkások tízezrei előtt beszédet tartani. Ő így szólhatott hozzájuk, ahogy tette a Siemens Művekben: „Fiatal koromban munkás voltam, mint ti. És a lelkem mélyén az maradtam, aki akkor voltam." A hatalomban eltöltött 12 év alatt egyetlen incidens sem fordult elő egyetlen gyárban sem, amelyet Hitler meglátogatott. Amikor Hitler a nép között volt, otthon volt, és úgy fogadták, mint a család legsikeresebb tagját.

(Ford. Tudós-Takács János)

HELM ÁRPÁD VILMOS
1941–2006

Lelkünk legmélyéig megrendített bennünket a tragikus értesülés, hogy szabadságharcos bajtársunk és nemzettestvérünk, visegrádi Helm Árpád Vilmos május 5-én a budapesti Irgalmas Kórházban visszaadta lelkét Teremtőjének. Akarata szerint Visegrádon, a családi sírhelyben helyezték örök nyugodalomra.

A döbbenet, a megrendülés és a közvetlen fájdalom napjai után levertségünkből és magunkba roskadásunkból először emelve fel fejünket, arra kell gondolnunk, hogy mi volt Ő nekünk, mit vesztettünk Árpád testvérünk földi életből való távozásával.

Az eszmék, világnézetek csak üres keretek és célok maradnak, ha nem áll mögöttük az egész ember meggyőződése, aki mindent, önmagát is feláldozza az eszméért. Árpád ízig-vérig '56-os szabadságharcosként hős volt, aki legyőzve a kommunista börtönök szenvedéseit, szolgálta nemzetét. Hungaristaként harcolt megcsonkított hazájának és magyar fajtájának védelmében.

Kevesen tudják, hogy Árpád nemzettestvérünk Dr. Bokor Pál, a honi Revíziós Liga nagy múltú elnökének volt tanítványa. Évtizedeken keresztül a Szittyakürt munkatársa és a Hungária Szabadságharcos Mozgalom legfelső irányító szervének, a Magyar Szabadságharcosok Forradalmi Tanácsának tagja. Ettől a kemény harcostól érdemes megtanulni a hazaszeretetnek azt a módját, amely használni nem azzal akar, hogy a meglévőt magasztalja, hanem azzal, hogy a tehetség, tudás és tisztesség fegyverével könyörtelenséggel kutatja a bajt, hogy a hazától távol ugyan, de a magyar népből ki nem szakadva a nemzet felemelkedését szolgálja.

Isten veled, Árpád bajtársunk, hungarista harcostársunk! Emléked előtt tisztelegve, mindent megteszünk, hogy szerény munkánkkal mi is abba a nagy magyar családba törekedhessünk, amelynek eljöttét annyiszor meghirdettél egy nagy, szabad, független kárpáti honban.

Árpád testvérünket mély fájdalommal és felejthetetlen szeretettel gyászolják:

Felesége, Lujza, gyermekei: Heléna, Árpád, Melinda és kis unokája: Viktória.

A Helm család mélységes gyászában a Hungária Szabadságharcos Mozgalom is osztozik.

Terebessy Emőke

A TELHETETLENEK

Nem elég Németországban a több mint ötszáz holocaust-emlékmű, a sok száz oszlopos hatalmas, ízléstelen, milliókba kerülő „alkotás" a Parlament közelében. Semmi sem elég! Ébren kell tartani bármi áron a gyűlöletet hitsorsosaikban.

Állítólag akkor követte el a fáraó a hibát, amikor kiűzte e kiváló népet országából. Szétszéledtek a világon, és rombolnak, viselkedésükkel saját szerencsétlenségüket növelve.

Például Drezda halottainak száma egyre csökken, a holo-legenda halottainak száma viszont évről évre nő. 1945-ben „csak" 202 040 halott volt Drezdában, noha a meghaltak számát a Vöröskereszt már akkor 275 008 és 300 000 fő között tartotta nyilván. Építkezéskor azóta is újabb áldozatok csontjaira bukkannak.

Az amerikaiak, britek erkölcsileg oly mélyre süllyedtek, hogy e tömegmészárlást meg is ünneplik minden évben!

Az az érzésem, hogy valamilyen versenydíjat tűzhettek ki a zsidók. Emlékezzünk csak a Hamburg Ottensenben történtekre: óriási bevásárlóközpont megépítését tervezték, és a földből emberi csontok kerültek elő. Valaha helyén zsidó temető volt, tehát megindult a hajsza: le kell állítani az építkezést! Jöttek is a világ minden tájáról ortodox rabbik és hitsorsosok, akik többek között ülősztrájkkal akadályozták az építkezést. Azzal érveltek, hogy a zsidó törvény előírja: „Békesség a halottaknak! Ahová egyszer eltemették őket, onnan el nem mozdíthatók!" A Lengyelországból és Jeruzsálemből sereglett tüntetők még a tettlegességre is felkészültek, de a német rendőrök nem mertek még gumibotokkal sem közbelépni.

A második világháború után a hamburgi zsidó hitközség visszaadta a nagy telket ajándékba, mert valaha zsidók temetkezési helye volt. Azonban az élelmes zsidók 1950-ben eladták, és épült is rajta egy áruház. A talált csontokat ezúttal egy másik zsidó temetőbe vitték. Mostani tulajdonosa szabályosan jutott a telekhez, amin építkezhet is.

De a telek ma már 50 milliót is megér, így a zsidók magukénak követelik – azt, amit elődeik egyszer már eladtak! Tehát az ortodox zsidók most a várostól visszakövetelik – ingyen. Érkeznek is tömegesen, és leköpdösik a rendőröket. Próbálná meg ezt velük szemben egy német állampolgár! Másnap már „államhivatalnok megsértése" címén bíróság elé kerülne. Nem beszélve arról, ha használnák gumibotjaikat: másnap vezércikket írnának a zsidó lapok, milyen brutálisak a német rendőrök, akik kínozzák a szegény, csendesen tüntető zsidókat. Nem elég, hogy az élő zsidókat üldözték a németek, most meg még a halott zsidókat sem hagyják nyugodni!

Íme, a világ zsidósága ismét összefogott. Viszont a gödrökbe ásott német és magyar hadifoglyok nyugvóhelye ma is szemétdomb. Nevüket nem jelzi emlékoszlop. E nem döbbenti meg a világ lelkiismeretét, nem tiltakozik senki sem Jeruzsálemben vagy az USÁ-ban.

Beteges ember lehet Santiago Sierre is, aki a Köln melletti Pulheim-Stommeln zsinagógát minden vasárnap gázkamraként akarja berendezni, amihez 6 autó kipufogó gázmennyiségét enged belé. A zsidók gázmaszkot is kaptak, és lelkesen mentek kipróbálni ötletüket. A város polgármestere, Morrisen hiába tiltakozott. Csak annyit tehetett, hogy a zsinagóga bejárata elé egy nagy táblát állíttatott az alábbi felirattal: „Pulheim város semmiféle felelősséget nem vállal az egészségi és anyagi károkért. Nem vehetnek részt a gázjátékon kiskorúak, szívbajosok, magas vérnyomásúak, tüdőbetegek, asztmások és terhesek. A rendőrség az újságírókat kizárja."

Egyes zsidók viszont közbeszóltak, és megmagyarázták Santiagónak, hogy éppen ezzel a „gázosítással" sértenék meg az áldozatokat. A német központi zsidó egyesület főtitkára is tiltakozott: „Aki úgy gondolja, hogy egy zsinagógába kipufogó gázt fújni művészet, megcsúfolja a művészet szabadságát. Ezzel nemcsak a zsidó áldozatok emlékét, de a hitközséget is megsértené." A szintén zsidó Christoph Schlingensief pedig, aki művészbotrányairól hírhedt, megkérdezte: „Miért nem ereszt be Santiago kipufogó gázt a Parlamentbe?"

Kielben a hitközség azt ajánlotta hitsorsosainak, hogy akinek az elgázosítás ekkora élmény, nyissa ki otthonában a gázcsapot vagy dugja fejét a sütőjébe.

Egyébként a gázmaszkos látogatókat a német tévé is bemutatta. Várjuk a folytatást.

A SZERKESZTŐ KÉRÉSE

Ezúton szeretnénk megkérni azon olvasóinkat, akik személyes emlékek alapján, vagy a birtokukban lévő dokumentumok, újságok, írások, könyvek, fényképek stb. segítségével hasznos adatokat tudnának Alföldi Géza, Fiala Ferenc, Marschalkó Lajos, Milotay István, Málnási Ödön, Vágó Pál és hasonló szellemiségű neves magyar személyiségek életéről, munkásságáról közölni, – azok jelentkezzenek.

Továbbá keressük megvételre (akár másolatként is) a HÍDFŐ c. lap 1958 előtti számait, a HÍDVERŐK (1948.– 1., 1949.– 12. 16., 1950.– 23. 24., 1951.– 6. 8. 17.) számait, a SZITTYAKÜRT 1963 és 1972 közötti számait vagy évfolyamait, illetve hasonló szellemiségű emigrációs újságok régi évfolyamait.

Célunk, hogy a nemzeti emigráció elhallgatott, elfelejtett tündöklő szellemeinek emléket állítsunk, egyrészt műveik újbóli kiadásával, másrészt életútjuk részletes megírásával, hogy az utókor ne csak a „szalonképes" történészek által jónak látott oldaláról ismerje meg nemzetünk legújabb kori történetét.

Ebben a munkában minden hazáját szerető magyar honfitársunk segítségét örömmel fogadnánk.

Szomorúan és értetlenül kellett tapasztalnunk, hogy hány és hány derék honfitársunk – aki életét a nemzeti eszmének szentelte – nem gondoskodott róla időben, hogy az évtizedek alatt összegyűjtött, vagy saját maga által alkotott szellemi értékek az utókor számára megmaradjanak és elhalálozása esetén azok általában a szemétdombon kötöttek ki, hiábavalóvá téve az addigi egész munkásságát. Másik – talán még szomorúbb – tapasztalatunk, hogy ez még azokra is érvényes, akiket utódok követnek, mert az alma legtöbb esetben nemhogy messze, hanem fényévnyi távolságra esett a fájától.

Évtizedek óta fáradhatatlanul gyűjtjük a fent említett témakörrel kapcsolatos anyagot, mert meggyőződésünk, hogy a laikusnak általában semmit sem mondó, s így értéktelennek gondolt megsárgult papírlapok, régi újságok, könyvek, fényképek felbecsülhetetlen értékkel bírnak a magyar szellem megmaradásának érdekében.

Az a nemzedék, amely a legtöbbet tudna segíteni ebben a munkában, mert átélte az eseményeket, sajnos már eléggé benne jár a korban, ezért talán ez az utolsó alkalom, hogy velünk, fiatalabbakkal megossza értékes ismereteit, ha valóban szívén viseli a magyarság további sorsát, és óhajtja a nemzeti újjászületést.

A segítséget előre is köszönjük.

A válaszokat kérjük az alábbi címre eljuttatni:

Dobszay Károly

Kurfürstenstr. 34, 44147 Dortmund, Németország

Viharsarki

NEGATÍV HUNGARIZMUS

Amióta Mozgalmunk létezik, tehát 1935 óta a mai napig olyan rémhírek terjedtek el rólunk, hogy nekünk más célkitűzésünk nincs, mint fanatikus harc a zsidóság ellen, hogy eszközeinket nem válogatva, ki akarjuk irtani a zsidó népet, vagy legalábbis megszabadítani Hazánkat azoktól a polgártárainktól, akik a zsidó fajhoz tartoznak, függetlenül attól, hogy vallásuk még ma is izraelita, avagy áttértek valamelyik keresztény hitre.

Sajnos ezt a tévhitet megerősítik ama sajnálatos jelenségek, amelyek nem csak a múltban fordultak elő Mozgalmunk életében, hanem napjainkban is. Alig pár hónappal ezelőtt történt, hogy Szombathelyen [1999-ben] bizonyos, magát „hungaristának valló fanatikus személy meggyalázta a szombathelyi zsidótemetőt, a sírkövekre nyilas- és horogkereszteket festett és ezzel az ország felháborodását váltotta ki.

Ezzel kapcsolatban véleményünk a következő: az illető szombathelyi „hungarista" eme szükségtelen cselekedetével kétféle gyalázatot követett el:

Először is meggyalázta egy nem-keresztény vallásfelekezet temetőjének sírköveit, másodszor pedig meggyalázta a mi szent jelvényünket: a nyilaskeresztet! Ha az illető fanatikus – magyarul: elvakult –, nem az érzelmeire, hanem a józan eszére hallgat, akkor tudnia kellett volna, hogy zsidó tulajdonra sem a horogkereszt, sem a nyilaskereszt nem való! Zsidó tulajdonra elsősorban a mógendovid, vagyis a hatágú csillag való; másodsorban esetleg a sarlókalapács, ha a sírban fekvő zsidó történetesen kommunista volt!

A nyilaskereszt Szent László királyunk zászlószimbóluma volt. Ő használta először a pogányok elleni harcban. Másodszor a negyven éven át uralkodó Nagy Lajos királyunk használta, akinek dicsőséges országlása alatt Magyarország határait három tenger vize mosta. Harmadszor pedig – 1932-ben – Meskó Zoltán honosította meg a magyar nemzetiszocializmus számára. A nyilaskereszt a harcos kereszténységet szimbolizálja. A kereszt azt jelenti, hogy keresztények, vagyis krisztushívők vagyunk; a ráillő nyilak pedig azt értelmezik, hogy megvédjük Hazánkat, Nemzetünket, keresztény hitünket a négy világtáj bármelyikéről érkező ellenséggel szemben.

Ennek a jelvénynek helye volt egykori lapjaink fejlécén, párthelyiségeink homlokzatán, árpádsávos zászlóinkon és a szívünk felett, de semmi helye nincs zsidó tulajdonokon!

Bármilyen hihetetlen is a kívülálló, egyszerű magyarok előtt, de úgy igaz, hogy bennünket nem a zsidó nép elleni ádáz gyűlölet, hanem annak ellenkezője: a saját népünk iránti szeretet vonzott a Hungarizmushoz! Ezért vállaltuk a harcot a nemzetközi marxizmus és az ugyancsak nemzetközi liberál-kapitalizmus ellen. Nem tehetünk róla, hogy mindkét nemzetromboló világnézetet zsidók irányítják ellenünk!

Ez a három mondat jelenti a mi véleményünket a zsidókérdéssel kapcsolatban. Ezt alátámasztandó, szükséges idéznünk Szálasi Ferenc 1935-ben írt „Út és Cél" című könyvéből a következőket:

„A Hungarizmus ideológiai rendszer. A nemzetiszocialista világnézet és korszellem magyar gyakorlata. Nem Hitlerizmus, nem Fasizmus, nem Antiszemitizmus, hanem Hungarizmus...

A szombathelyi „hungarista" – nem ismervén a hungarista ideológiát – tehát antiszemita cselekedetet hajtott végre a zsidó temető és a magyar nyilaskereszt meggyalázásával.

Szálasi Ferenc a zsidókérdés megoldását nem az antiszemitizmusban – magyarul: zsidóellenességben; – hanem az ASZEMITIZMUS-ban – magyarul: zsidómentességben – határozta meg. Az ASZEMITIZMUS lényege: „Hazát kell adni egy hazátlan népnek, de az a haza ne Magyarország legyen!" Ez a programpont diktatórikusnak hangzott (noha teljesen megegyezett a cionisták programjával), amikor megfogalmazódott, de azóta demokratikus alapon meg is valósult a második világháború után: a zsidó népnek végre saját hazája van, amelynek neve: Izrael.

Fájdalom, hogy az aránylag kevésszámú cionistát leszámítva, az oda települt zsidók nem érzik ott jól magukat, hanem tömegesen szivárognak vissza Magyarországra, ahol nemcsak az ipart és kereskedelmet veszik birtokukba, hanem jó néhány magyar városunkban már a polgármesteri hivatalt is lefoglalták, nem is beszélve a tömeggondolkodást legjobban befolyásoló médiákban betöltött közismert szerepükről. Ebből is látható, hogy az ASZEMITIZMUS elvét gyakorlatba helyezni demokratikus alapon nem lehet, hanem csakis a legszigorúbb diktatúrával!

Ennyit tartok szükségesnek megjegyezni a zsidókérdéssel kapcsolatban. Ehhez legfeljebb csak annyit kell hozzáfűznöm, hogy az előbb említett sajnálatos szombathelyi incidens nem volt újdonság a Nap alatt. 1938-ban, amikor az akkori félfeudális és félig kapitalista magyar államrendszer három évi börtönbüntetésre ítélte Szálasi Ferencet, igen sok testvérünkben feltámadt a fanatizmus – magyarul: elvakultság –, és olyan cselekedeteket követtek el sorozatosan, amelyekre felsőbb utasítást soha nem kaptak, amelyekkel semmivel sem vitték előbbre Mozgalmunk ügyét, csupán egyéni bosszúérzetüket akarták kielégíteni zsidó üzletek kirakatainak betörésével és egyéb romboló akciókkal, főként Budapesten. Nemcsak az Oktogon-téren levő Abbázia kávéház hatalmas üvegablakát törték be, vagy a Nyugati Pályaudvarral szemben álló Ilkovics-vendéglő összes ablakát zúzták be, hanem voltak olyan megkergült, fanatikus „hungaristák" is, akik még rendőröket is megvertek csak azért, hogy később elmondhassák: a Vezérükkel egyidőben szenvedtek börtönbüntetést. Hogy az ilyen szégyenteljes akciókkal mennyit ártottak a hungarista Eszmének és a Hungarista Mozgalomnak, arra nem is gondoltak, hanem egyszerűen hősöknek érezték magukat és nagyon csodálkoztak, amikor a Mozgalom vezetősége kizárta őket a Pártból.

Ekkor döbbentünk rá, hogy a Hungarizmus legnagyobb ellenségei nem a zsidóság cionista részlege, nem is az akkori félfeudális kormányzat és kapcsolt részei, még csak nem is az akkoriban föld alatt működő kommunista sejtek, hanem a Mozgalom fegyelmezett soraiba befurakodott fanatikusok. Vagy jobban mondva: az emberi butaság...

Ismétlem: a fanatizmus magyarul elvakultságot jelent. Vannak és mindig voltak primitív felfogású testvéreink, akiket nem a józan ész, nem a tudás, nem az értelem, hanem az ÉRZELEM vezetett a hungarista táborba, akik a zsidókérdésen kívül semmit sem tudtak és nem is akartak tudni. Ezek az ideológiai tudás teljes hiányában építeni nem tudtak, tehát minden áron rombolni akartak.

Szálasi Ferenc, amikor 1940 őszén börtönéből kiszabadult, nagyon jól látta, hogy mennyi bajt csinált Mozgalma keretében a fanatizmus, és a szabadulását követő első nagytanács-ülésen nyilván ezért határozta meg az elvakultság ellenszerét ezzel az azóta szállóigévé vált szentenciával:

„Tisztán látni, helyesen ítélni, gyorsan cselekedni!"

Ezek után joggal teheti fel a kérdést bárki: mi kell a tiszta látáshoz és helyes ítélethez? A válasz egyszerű: ideológiai tudás!

Az ideológia nem tévesztendő össze a pártprogrammal. A pártprogram idővel változik, aszerint, ahogyan a nemzeti igények is változnak. Ezzel szemben az ideológia az elvek összességét jelenti, tehát maradandó. Mi hungaristák 1935 óta valljuk a Szálasi Ferenc által magalkotott hungarista ideológiát, amelynek körvonalait nagynevű elődje, Székesfehérvár szentéletű püspöke: Prohászka Ottokár fogalmazta meg még 1918-ban. A baj csak az, hogy kevés iskolázottságú, de becsületes fiatal hungarista testvéreink szinte féltek ettől a szótól, hogy „ideológia", és szinte nem is akarták sokan tudomásul venni annak idején, hogy a Hungarizmus nemcsak a zsidókérdés megoldásából áll, hanem vannak abban nagyon komoly tudnivalók is, amelyek rombolás helyett építést szolgálnak Nemzetünk nagyságának, fejlődésének és boldogságának szolgálatában. Ilyen például a PAX HUNGARICA, vagyis „Magyar Béke" című fejezet, amely magába foglalja a társadalmi békét, a felekezeti békét, a nemzetiségi békét, a földbékét, a munkabékét stb. Ide tartozik a Hungarizmus agrárpolitikája, a Hungarizmus munkáspolitikája, a hivatásrendi államrendszer felépítése, a Hungarizmus külpolitikai irányelve: a konnacionalizmus stb. Külön fejezet tárgyalja a Hungarizmus erkölcsi alapját, a Hungarizmus szellemi alapját, a Hungarizmus anyagi alapját és így tovább...

Talán nem túl lényeges, de mint érdekességet meg kell jegyeznünk, hogy 1943-ban Szöllösi Jenő testvérünk – a később mártírhalált halt miniszterelnök-helyettes – lett a Szegedi Főkerületünk vezetője, akivel levelezési kapcsolatba került az akkor húsz éves Újlaki Miklós. Újlaki testvér felismerte a fanatizmus romboló hatását és ennek leküzdését az ideológiai tudásban látta megvalósíthatónak. Ezért javasolta Szöllösi főkerület vezető testvérnek, hogy minden párttag, aki a belépéstől számított hat hónap után igényt tart a fekete fedelű törzstagsági igazolványra, ideológiai vizsgát tegyen le, mert valódi hungarista csak az lehet, aki:

Először: ismeri a hungarista ideológiát legalább nagyvonalakban, vagyis meg tudja mondani, hogy miért hungarista?

Másodszor: Egyet is ért az ideológia minden részletével.

Harmadszor: Aszerint él.

Tudni kell ugyanis, hogy minden mozgalomnak tengelye az ideológia, akörül forog minden.

Szöllösi testvér erre a frenetikus elképzelésre nem válaszolt. Később Újlaki testvérünk is belátta, hogy ha ezt a tervet a Mozgalom akkori vezetősége elfogadja és gyakorlatba helyezi, akkor a Nyilaskeresztes Párt sohasem érte volna el a 300 000-es taglétszámot. Márpedig már 1939 őszén Pártunknak és Mozgalmunknak 300 000 fizető tagja volt és csakis így tudtuk fenntartani a budapesti Andrássy úton álló három emeletes központi helyiségünket, akkori lapjainkat és csakis így tudtuk anyagilag segíteni azokat a hungarista családokat, ahol a családfő a szegedi Csillagbörtönben, vagy a kistarcsai internáló táborban raboskodott.

Így tehát nem volt más megoldás, minthogy az ideológiai tudás elsajátítása minden testvérünknél lelkiismereti kérdés volt. Az igazság érdekében azonban meg kell jegyeznünk, hogy az 1943-as év elején Központunkban új intézmény alakult dr. Szentirmay Imre vezetésével, amelynek neve „Pártiskolázás" volt. Ez azonban nemcsak központunkban működött, hanem párttanítóink szorgalmasan járták az országot, elmentek pár hetes kurzus tartására mindenüvé, ahová hívták őket, illetve ahol a párttanítók szállásáról és ellátásáról a hungarista szervezet gondoskodni tudott.

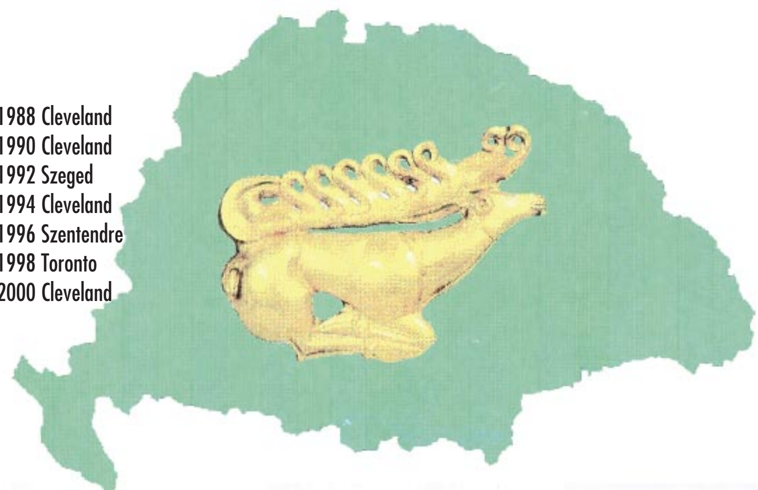
Meg kell említenem az ideológiával kapcsolatos ama jellegzetes mondatot, amit Szálasi Ferenc pártvezető az 1942. április 10-én tartott nagytanács-ülésen hangoztatott: „Ideológiában megalkuvás, kiegyezés nincs, még akkor sem, ha csak egy „i" betűről van szó. Vagy jó és győz, vagy rossz és elbukik. A Hungarizmus jó, ennélfogva győzni fog...

Ezeket a mondatokat mi hisszük, de nem fanatikus hittel, vagyis elfogultan és elvakultan, hanem józan mérlegeléssel és tudással, mert 1935 óta a hungarista ideológiánál jobbat, szebbet, igazabbat és magyarabbat még senki sem alkotott.

(Magyar Összetartás 1999. november)

2006. OKTÓBER 13-14-15 CLEVELAND, OHIO

VIII. NAGY SZITTYA TÖRTÉNELMI VILÁGKONGRESSZUS

1988 Cleveland
1990 Cleveland
1992 Szeged
1994 Cleveland
1996 Szentendre
1998 Toronto
2000 Cleveland

ERDÉLY

FELVIDÉK

DÉLVIDÉK

ŐRSÉG

KÁRPÁTALJA

NEMZETI EMIGRÁCIÓ

A Hungária Szabadságharcos Mozgalom felkérte a Jubileumi Kongresszus Rendező Bizottságát, hogy augusztus 20-ig állítsa össze a teljes programot.

Ez a kongresszus a rendező egyesületek segítségével a kiváló előadók és a program mondanivalójával méltó emléket fog állítani a Szabadságharc elesett hőseinek. Ez a harc még nincs befejezve, és a kongresszus célkitűzése, hogy olyan emléket állítsunk, amely sorsdöntő feladatok megoldásához vezet.

I. NEMZETI FELELŐS KORMÁNYT ÉS JOGÁLLAMOT AKARUNK.

1. Célunk a nemzeti emigráció és az elszakított területek magyar szervezeteivel együttműködésben egy európai határrendező konferencia programját létrehozni. A Magyar Kormány ezt szabotálja és a szavazópolgárok is hátat fordítanak, tehát nekünk kell kivívni céljainkat.

2. Igazi rendszerváltozást akarunk, ahol a bűnöket számon kérik, ahol a korrupciót felszámolják, ahol a magyar föld az idegeneknek nem eladó.

3. A törvény, a jog és a rend jegyében meg kell védenünk nemzeti ereklyéinket és meg kell akadályozni minden provokációt.

4. Hosszú távú felvilágosító tömegmozgalmat kell létrehoznunk, hogy a Kádár-rendszer három évtizedes agymosását semlegesítsük. Ehhez emberekre, újságokra, rádiókra és TV-re van szükség.

II. ŐSTÖRTÉNELMÜNK ÉS TÖRTÉNELMÜNK EREDMÉNYEIT FEL KELL HASZNÁLNUNK A NEMZETI ÖNTUDAT FEJLESZTÉSÉRE.

1. Előadóink ismertetni fogják a legújabb felfedezéseket.

2. A velemi bunker története

3. További bizonyítékok a tízezer éves dunai kultúra szittya, hun, avar, magyar eredetére.

A kongresszus teljes programját a Hungária Szabadságharcos Mozgalom web-oldalán fogjuk közölni. További tájékoztatásért hívja Major Tibort a 1-216-476-1696 telefonszámon.

A Rendezőbizottság nevében:
Molnár Lajos, Kádár Dániel, Debreceni Bíró Zoltán

MEGHÍVÓ

HAGYOMÁNYHŰ KATOLIKUS SZENTMISÉRE!

Tudatjuk minden katolikus testvérünkkel, hogy a Szent X. Piusz Papi Testvériség minden hónap harmadik vasárnapján trienti rítusú szentmisét mutat be.

A Papi Testvériséget Marcel Lefebvre (†1991) érsek, az Egyházba trójai falóként behatolt liberálisok, szabadkőművesek és modernisták engesztelhetetlen ellenfele, és egyben a katolikus erkölcsi-liturgiai hagyományok rendíthetetlen védelmezője alapította. Papjaik világszerte működnek.

A szentmise időpontja:
Minden hónap harmadik vasárnapja de. 10 óra
Helyszíne:
Magyarország Királynője Kápolna,
1146 Budapest, Thököly út 116. I/3.
A szentmisét bemutatja:
Dr. Michael Weigl atya (Ausztria)

A SZERKESZTŐ ÜZENETE

Kérjük Olvasóinkat, hogy a lappal kapcsolatos észrevételeiket, javaslataikat vagy kritikáikat a Szerkesztőség új e-mail címére küldjék: **szittyakurt@yahoo.com**
A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a lapba bekerülő írásokat a mondanivaló megváltoztatása nélkül, helyhiány miatt lerövidítse.

TESTVÉR! FIZESS ELŐ A SZITTYAKÜRTRE!

SZITTYAKÜRT
PÉLDÁTLAN ELŐFIZETÉSI AKCIÓ!!!
JÁRASD INGYEN A HUNGARISTA SZELLEM LAPJÁT!

Előfizetés díja egy évre légipostán,
bárhová Magyarországon kívül: **30 US. dollár**
Magyarország egész területére: **2000 Ft.**
Az elrabolt országrészeinkre: **3000 Ft.**

Minden tisztelt előfizetőnk 10% kedvezményben részesül minden Gede Testvérek Bt. kiadványra, minden egyes rendelés alkalmával. Könyvrendelés esetén kérjük jelezze, hogy előfizető.

Minden új előfizető egy értékes, az előfizetés díját meghaladó ajándék könyvet választhat 10 könyv közül ingyen, pusztán csak a postadíjat kell fizetnie. Légipostai új előfizetők 3 könyvet jogosultak választani.

Felhívjuk kedves olvasóink figyelmét, hogy mindazoknak, akik 3 előfizetőt szereznek a lapra, a 4. újságot köszönetként teljesen ingyen küldjük egy évig Magyarország egész területére, és 1 ajándék könyvet választhatnak. Magyarországon kívülre a 4. újságért pedig csak a postaköltséget (15 US. dollár) kell megfizetniük, és 3 ajándék könyvet választhatnak.

Köszönjük megértő támogatásukat.
Nemzettestvéri szeretettel:
Szittyakürt szerkesztősége

Előfizetési szelvény

Kedves Olvasónk!
*Szíves figyelmébe kívánjuk ajánlani a **Szittyakürt** című lapunkat, szíveskedjék előfizetni – csupán 30 USA. dollár, Magyarországon 2000 Ft. – s ezzel támogatni a nemzeti emigráció egyik legmagyarabb lapját a Szittyakürtöt. Magyar testvéri szeretettel a Szittyakürt kiadóhivatala.*

Magyarországon kívüli előfizetés:

Kérjük a szelvényt nyomtatott betűkkel kitölteni.

Kérem a ***Szittyakürt*** című lapot. Mellékelten küldök ....$.-t a lap egyévi előfizetésére.
Név: ....
Házszám, utca, (P.O. Box): ....Város, állam: ....
Zip code:.......................

Kérek tájékoztatást a Gede Testvérek Bt. katalógusában a .... számmal jelölt ajándék könyvek postaköltségéről.

Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O. Box. 35245. Puritas Station,
Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.

Magyarországi előfizetés:

Kérjük a szelvényt nyomtatott betűkkel kitölteni.

Kérem a ***Szittyakürt*** című lapot. Mellékelten küldök .... Ft.-t a lap egyévi előfizetésére.
Név: .... Telefonszám: ....
Irányítószám: .... Város ....
Utca: .... Házszám: ....

Kérek tájékoztatást a Gede Testvérek Bt. katalógusában a .... számmal jelölt ajándék könyv postaköltségéről.

Az előfizetési díj átutalásának legjobb és a legolcsóbb módjáról külföldről Magyarországra esetén: érdeklődjön a Gede Testvérek Bt. telefonszámán.

Gede Testvérek Bt.
Telefon: (1) 349-4552
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849
E-mail: gedetestverek@yahoo.com

SZITTYAKÜRT
Megjelenik minden 2. hó 15-én
Tiszteletbeli Főszerkesztő – Honourary Editor:
MAJOR TIBOR
Főszerkesztő – Editor:
DOBSZAY KÁROLY
Főmunkatárs:
Tudós-Takács János
Olvasószerkesztő:
Ifj. Tompó László
A Szerkesztőség e-mail címe:
szittyakurt@yahoo.com
A közlésre szánt írásokat, olvasói leveleket a szerkesztőség e-mail címére kérjük küldeni. A lényeget nem érintő rövidítések jogát a szerkesztőség fenntartja.
Kiadó-Publisher:
Hungária Szabadságharcos Mozgalom
P.O Box. 35245, Puritas Station Cleveland, Ohio 44135, U.S.A.
Interneten: http//web.cetlink.net
E-mail: szittya@cetlink.net
Magyarországon terjeszti:
Gede Testvérek Bt.
Telefon: (06-1) 349-4552
Levélcím: 1385 Bp. 62. Postafiók 849.
E-mail: gedetestverek@yahoo.com
Előfizetés:
Egy évre $ 30.00
Egyes szám ára $ 3.50 US
Magyarországon egy évre 2000 Ft.
A magyarországi előfizetést kérjük a Gede Testvérek Bt. címére küldeni.
Légipostai előfizetés esetén a csekket kérjük a „Szittyakürt” névre kiállítani és a Kiadó címére küldeni.
A névvel ellátott cikkek nem feltétlenül azonosak a kiadó, illetve a Szerkesztőség véleményével, azokért mindenkor a cikk írója felelős.
ISSN 1215-5489